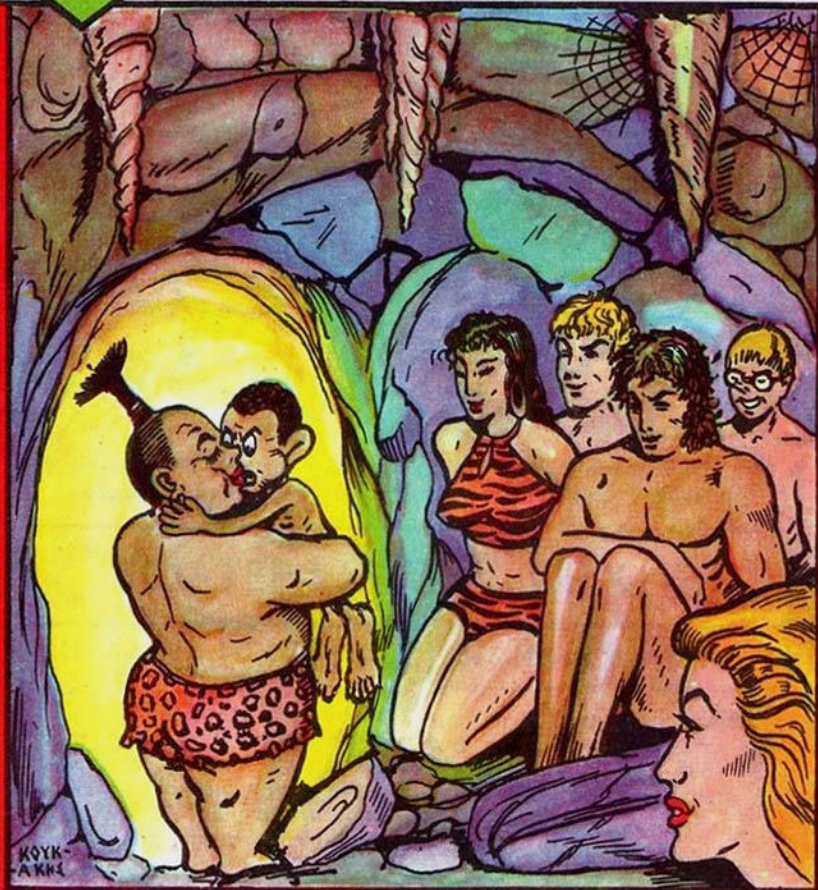

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ - Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

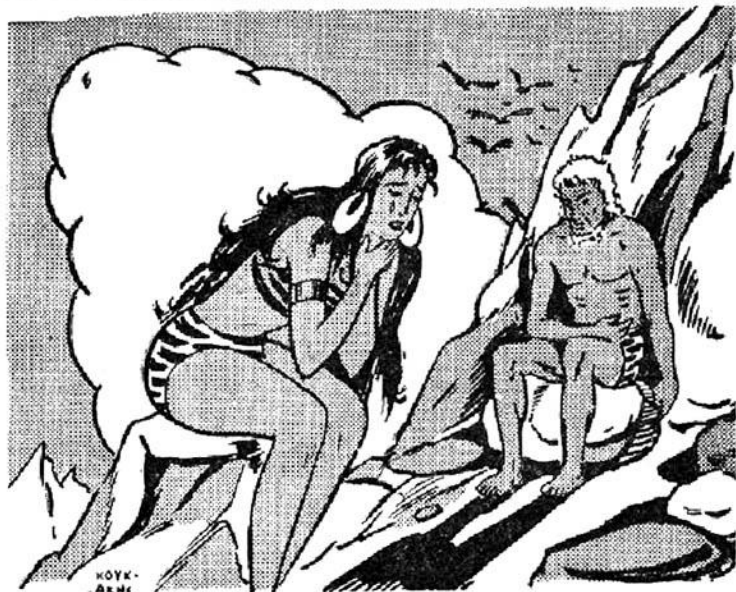
ΑΡ.
58

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“Η πανώρια Τάταμπου κλαίει απαρηγόρητη αντικρύζοντας το φοβερό κατάντημα του αγαπημένου της μελαψού γίγαντα.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Η «ΜΑΥΡΗ ΓΟΗΣ ΣΑ»
ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Πρὶν λίγες ὥρες ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο κατέβασε μονορρούφι ἓνα μπουκάλι παλὴ κωνιάκ. Κοιμήθηκε, ξύπνησε, κι’ ὅμως ἀκόμα βρίσκεται στὰ κέφια καὶ στὰ μεράκια του...

“Ἔτσι, ξαπλωμένος ἔξω ἀ-

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

πὸ τὴν ἀνθοστολισμένη σπηλιά τοῦ πέτρινου βουνοῦ, τραγουδάει μὲ πάθος ἓναν ἀπὸ τοὺς φιλοσοφικοὺς ἀμανέδες του:

«Ἀμάν, ἡ ἔρημη ζωὴ
διαβαίνει μάνι — μάνι!...

Κ' ἡ μόνη μας ἀπόλαυσι
τὸ «Μάμ,» «Κακά» καὶ «Νάνι»!

Εἶναι σούρουπο ... Πάνω
στὴ θεόρατη κορφή τοῦ πε-
ρήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ,
φθάνει σκαρφαλώνοντας ἡ με-
λιστάλακτη Χουχού...

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία
φαίνεται ἀνήσυχη καὶ ταρα-
γμένη. Τὰ μεγάλα γουρλωμέ-
να μάτια της πετᾶνε ἀστραπὲς
ὀργῆς. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ
κωμικοτραγικὸ τσουλούφι της
τρέμει ἀπὸ τὸ κακὸ του!

Ἐξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς
πέτρινης σπηλιάς κάθεται σιω-
πηλὴ ἡ πανώρια μελαψὴ Τα-
ταμποῦ. Ἀναστενάζει κάθε
τόσο μὲ βαθὺ πόνο. Καὶ τὰ
μάτια της εἶναι κόκκινα ἀπὸ
τὸ κλάμα...

Πλάι της — καθισμένος κι'
αὐτὸς σὲ μιὰ πέτρα—θρίσκε-
ται ἕνας σκυφτός, σκελετωμέ-
νος καὶ ἀνήμερος γέροντας.
Μὲ βλέμμα θολό. Καὶ μὲ κα-
τασπρα μαλλιά καὶ γένεια...

Εἶναι ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας
γίγαντας τῆς Ζούγκλας. Τὸ
μελαψὸ παληκάρι ποὺ ἡ γρο-
θιά του εἶναι ἀπὸ ἀτσάλι καὶ
ἡ καρδιά του ἀπὸ κερί!...
Εἶναι ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ! (*)

(*) Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τατα-
μποῦ εἶχαν ἀποφασίσει σήμερα
νὰ παντρευτοῦν. Κ' ὕστερ' ἀπὸ
λίγες ἡμέρες νὰ ἐγκαταλείψουν
τὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ πάνε νὰ
ἐγκατασταθοῦν στὴν πολυαγα-
πημένη τους πατρίδα. Τὴ δοξα-
σμένη καὶ ἀθάνατη Ἑλλάδα!

Ὅμως ἡ σατανικὴ Τζέιν ποῦ

Λίγο πρὶν πέρα ἀπὸ τοὺς δυὸ
τόσο ἀταίριαστους, τώρα, συν-
τρόφους, βρίσκεται ξαπλωμέ-
νος ἀνάσκελα — ὅπως εἶδαμε
— ὁ ἀπερίγραπτος νᾶνος. Καὶ
τραγουδάει μὲ πάθος τὸν φι-
λοσοφικὸ ἄμανέ ποῦ πρὶν λίγο
ἀκούσαμε!...

Ὅμως ξαφνικὰ τὰ κωμικά
του μάτια ἀντικρύζουν τὴ Χου-
χού.

Πατάει ἀμέσως φρένο στὸ
λαρύγκι του καὶ ἀνασηκώνε-
ται:

— Μπάα!... Καλῶς ὤρι-
σες, μωρὴ μαμζέλ! Κάτσε νὰ
μοῦ κάνης σιγόντο στὸ ἀμανε-
δάκι!...

Ἡ «γόνισσα» μὲ τὰ μενεξε-
δένια βλέφαρα ξεσπάει ἀπτότο-
μα σὲ... βροντώδεις λυγμούς!

Θέλει νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ
γάμο, καταφέρνει δυναμικὰ νὰ
πάρῃ ἀπὸ τὸν μονόφθαλμο μά-
γο Νάχρα Ντοῦ τὸ φοβερὸ φίλ-
τρο «Χουρουχούφ». Καὶ μὲ αὐ-
τὸ — χρησιμοποιώντας σὰν ὄρ-
γανό της τὴ Χουχού — μετα-
μορφώνει τὸν μὲν Γκαοῦρ σὲ
γέρο ὀδόντα χρώων, τὸν δὲ
Ταρζάν σὲ εἰκοσάχρονο παλικά-
ρι!

Ὁ ἰθαγενὴς ἱερέας τοῦ θεοῦ
Κράουμπα δὲν δέχεται ὅμως νὰ
εὐλογῇ τὴν ἔνωση τῆς νέας
καὶ ἁμορφῆς Ταταμποῦ μ' ἕναν
ἀνήμερο γέροντα ὅπως εἶναι
τώρα ὁ Γκαοῦρ. Ὁ ἄλλοτε χερο
δύναμος καὶ ἀτρόμητος μελα-
ψὸς γίγαντας τῆς Ζούγκλας.
Ὁ φόβος καὶ τρόμος τῶν πεινα-
σμένων θηρίων καὶ τῶν ἀγρίων
ἰθαγενῶν !

Κλαίει δυνατά και άγαρμπα!

‘Ο Ποκοπίκο συγκινείται:

— ‘Αμάν, Χουχούκα μου! τής κάνει. Πάψε τή θρηνωδιά γιατί κλαῖς σάν... τροκάννα άηδασιλιάτικη!

‘Η Τάταμπού, πού άκούει τά κλάμματα τής πυγμαίας, πετιέται όρθη. Καί φθάνει γρήγορα κοντά της:

— Τί τρέχει, Χουχού; Τί έ-
ποθες; Τί κακό σου συμβαί-
νει;

‘Εκείνη μουρμουρίζει σκου-
πίζοντας τά μάτια της:

— ‘Ο άφέντης μου, καλέ!...

— Τί έκανε ό άφέντης σου;

— Τώρα πού ξανάνειωσε...
ξεκουτιάθηκεε! “Εδιωξε τήν
κυρά Μανταμούλα μου!... Κ’
έφερε στή σπηλιά τή Νταλιά-
να!...

— Τί είν’ αυτή;

— Μιά καρκαάξα, καλέ! Μέ
συγχωρεῖτε κιόλας!

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα αρχί-
ζει νά παραξενεύεται:

— Γιατί ό Ταρζάν έδιωξε
άπ’ τή σπηλιά του τή Τζέιν;

‘Η πυγμαία τής κλείνει τό
μάτι:

— Καλέ δέν καταλαβαίνεις,
κυρά Τέτοια μου; Φάθα έχει
ό λάκκος, πού λένε!

Τήν τραγική αυτή στιγμή, άγριος δρυχηθμός λιονταριού άκού-
γεται. Σχεδόν ταυτόχρονα καί μιá γλυκειά γυναικεία φωνή:

— Δηλαδή;

— Νά: τώρα που ὁ λεγάμενος ξαναγίνηκε παιδαρέλι, ἡ κυρά Μαντάμα τοῦ φαίνεται μπαμπόγρη! Τώρα αὐτὸς θέλει τρυφερά λελουδάκια! Σάν κ' ἐλόγου μου, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Πολὺ λυπᾶμαι! μουρμουρίζει ἡ Ταταμπού.

Ἡ Χουχού τὴν ἀντικρούει:

— Καλὲ δὲν εἶναι γιὰ λύπησι, κυρά Τετοιούλα μου! Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ κ' ἐλόγου της. Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ φίλτρο ποῦ...

Σταματᾷ ὅμως ἀπότομα. Καταλαβαίνει τὸ γλύστημα ποῦ πῆρε ἡ γλῶσσα της. Καὶ πασχίζει, ἀμέσως, νὰ διωρθώσῃ τὴν γκάφα:

— Νά, καλέ: Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ φίλτρο ποῦ ... γίνηκα ἔτσι νοστιμούλα, χαριτωμένη καὶ τοσκινοειδής!...

Ἡ Ταταμπού ὑποφιάζεται. Καὶ κάνοντας πὼς ἀγριεύει, ἀρπάζει τὴν πυγμαία ἀπὸ τὸ τσουλούφι:

— Ποιό φίλτρο σοῦδωσε ἡ Τζέιν; Λέγε γρήγορα γιατί θὰ στὸ ξεριζώσω!

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται. Στριγγίζει σὰν γουρουνόπουλο ποῦ τὸ σφάζουν:

— Μὴ καλέ!... Ἄφησέ με! Κάτω τὰ ξερά σου, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ἡ μελαψὴ Κόρη τῆς τραβάει, πιὸ δυνατὰ τώρα, τὸ φουντωτὸ τσουλούφι. Τῆς δίνει καὶ κάμποσα γερά χαστούκια.

Ἡ Χουχού κάνει πὼς σπαράζει ἀπὸ τοὺς πόνους:

— Βοήθεια, καλέε! Θὰ μὲ φάῃ μπαμπέσικασα!...

Ὁ Ποκοπικό συγκινεῖται πάλι. Καὶ μαλλώνει, θυμωμένος, τὴν Ταταμπού:

— Σταμάτα, κυρά Λουκούμω! Χίλιες φορές σοῦ τῶχω πεῖ νὰ μὴ βασανίζεις τὰ... ζῶα!

Ἡ πυγμαία ξεχνᾷ τοὺς πόνους της. Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαοὺρ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή. Καὶ καθὼς εἶναι τώρα ἓνα ἀδύναμο καὶ ζαρωμένο ὀγδοντάχρονο γεροντάκι, σηκώνεται μὲ κόπο. Προχωρεῖ σέρνοντας τὰ σκελετωμένα πόδια του στὰ θράχια. Ὡσπου φθάνει κοντὰ τους. Καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν Ταταμπού:

— Μὴ παιδί μου! τῆς κάνει. Ἄφησέ την... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπᾷς ἓνα ἀδύνατο πλᾶσμα!

Ὁ Ποκοπικό πετιέται ὀρθός. Τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ κυττάζει ἀγρία τὸν Γκαοὺρ:

— Πᾶψε, Γέρο!... Ἄσε τὴ γυναῖκα νὰ κἀν δουλειὰ της. Ἐμεῖς ἡ νεολαία ἔτσι εἴμαστε: Μᾶς γουστάρει νὰ δέρνουμε. Ἀμέεε;!

Ὁ γερασμένος Ἕλληνας γίγαντας δὲν τὸν προσέχει. Χαϊδεύει μόνο τὴ Χουχού. Τῆς χαμογελάει μὲ πονεμένη καλωσύνη:

— Πέσ' μου, κόρη μου, τὴ ρωτάει. Γιατί ὁ Ταρζάν ξανά-

νειωσε; Γιατί ἐγὼ γέρασα;

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ἔχει καλὴ καρδιά. Καὶ νοιώθει βρειδιά τύψι γιὰ τὸ κακὸ πού, ἄθελά της, ἔκανε. Τέλος καὶ ὁ καλὸς κ' εὐγενικὸς τρόπος τοῦ δυστυχισμένου Γκαούρ, ραγίζει τὴν καρδιά της...

Ἔτσι, κάθεται καὶ τοῦ λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια:

—Ἡ Τζέιν, ἡ κυρὰ Μαντάμα μου, μοῦδωσε ἓνα μικρὸ χωματένιο βαζάκι πού εἶχε μέσα κάποιον μαγικὸ φίλτρο... Τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν μοναχομᾶτη τὸ Ναχραντού! Μὲ αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ καὶ σὰς πότισα κρυφά. Ὁ Ὁ Ἀφέντης μου γίνθηκε παιδάριο κ' ἐσὺ χούφταλο, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού, πού τὴν ἀκοῦνε, μένουν ἀκίνητοι σὰν νὰ τοὺς χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. ἔχουν μαρμαρώσει σὰν ἀγάλματα!

Ὁ Ποκοτίκο γουρλώνει τὰ γουρλωμένα μάτια του. Κ' ἐνῶ τὰ στήθεια του φουσκώνουν ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι, σηκώνει τὴ χατζάρα του νὰ θεωρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς ὑπεύθυνης Χουχούς. Ταυτόχρονα τῆς φωνάζει:

—Ἀμιάν, κακοῦργα Χουχού, τετέλεσται! Ἦταν τῆς μοίρας σου γραφτὸ νὰ σὲ σφάξω... ἰδιοχείρως!

Ἡ πυγμαία προφταίνει. Τοῦ δίνει μιὰ ξαφνικὴ καὶ δυνατὴ κλωτσιά. Τὸν τινάζει, μαζί μὲ τὴ χατζάρα του πέρα. Καὶ ὁ ἥρωϊκὸς «Ἀντρακλας» σωριάζεται κάτω φαρδὺς - πλατύς!

—Νά, γιὰ νὰ μάθης, χρυσὸ μου! τοῦ κάνει. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος ἀνασηκώνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ περισώσει τὸ στραπατσαρισμένο γόνητρό του

—Ἀ, δὲν παίζω, μωρὴ Μამζέ! Ἐγὼ μὲ τὸ κεφάλι σου εἶχα προηγούμενα. Γιατὶς ἀνακατώθηκε ἡ... ποδάρρα σου;

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς πανώριας Ταταμπού ἔχουν σκοτεινιάσει. Σὰν νερὰ λίμνης σὲ ἀφέγγαρη νύχτα! Τὰ δόντια καὶ τὰ χεῖλια τῆς εἶναι σφιγμένα. Καὶ ἡ ὀργὴ ὅλο καὶ θολώνει περισσότερο τὸ νοῦ της.

Σίγουρα ἡ Τζέιν θὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὸ κακὸ πού τῆς ἔκανε τὴν πιὸ εὐτυχισμένη ἡμέρα τῆς ζωῆς της: Τὴν ἡμέρα πού θὰ γινόταν πραγματικὸ καὶ παντοτεινὸ ταῖρι μὲ τὸ πολυαγαπημένο της μελαψὸ παλικάρι!...

Ὁ γερασμένος τώρα Γκαούρ, πού βρίσκεται πλάι της, τὴ βλέπει. Καὶ νοιώθοντας τὸ σίφουνα τῆς ψυχῆς της, θέλει νὰ τὴν συγκρατήσῃ:

—Ὅχι, Ταταμπού! τῆς λέει μὲ τὴν αἰώνια καλωσύνη του. Δὲν πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς τὴ Τζέιν. Ἔτσι εἴμαστε οἱ ἀνθρώποι: Γεμάτοι ἐλαττώματα κι' ἀδυναμίες. Φρόντισε, λοιπόν, ἐσὺ νὰ φανῇς ἀνώτερη! Νά σταθῇς πρὸ ψηλά ἀπὸ 'κεῖνη! Ἄν τὴ συχωρέσῃς θὰ συναισθανθῇ τὸ ἔγκλημά της. Μπορεῖ νὰ μετανοιώσῃ γι' αὐτό... ἴσως καὶ νὰ διορθωθῇ!

Ὅμως ὁ ὑπέροχος Ἑλλη-

νας άδικα χάνει τὰ λόγια του. 'Η μελαψή «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἔχει — καί με τὸ δίκιο της — μανιάσει. Δὲν ἀκούει τίποτα πιά.

Καί, ξεκινώντας ἀπότομα, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει, σάν τρελλή, τ' ἀπόκρημνα βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ τους...

«Εἶται, φθάνει γρήγορα κάτω. Ὁ θεὸς Κράουμπα τὴ φύλαξε νὰ μὴ γκραμοστακιστῇ σὸ τρομακτικὸ βάραθρο...

«Αμέσως καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ οὔτε ἀνάσα νὰ πάρῃ, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ. Παίρνει κατευθύνει πρὸς τὴ δύσι... Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Ἡ νύχτα ἐπλωίνεται σιγά - σιγά καὶ σκεπάζει τὴν ἀπέραντη παρθένα Ζούγκλα...

«Ὅμως σὲ λίγο ἕνα ὀλόγιομο φεγγάρι θὰ ξεπεταχτῇ ἀπὸ τὰ μακρινὰ μαῦρα βουνὰ γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸν οὐρανὸ!...

.....

Περνάει πολλὴ ὥρα. Εἶναι νύχτα πιά. Ἡ μανιασμένη Ταταμποῦ ὅλο τρέχει, τρέχει τρέχει...

Νά, ὅμως: Ξαφνικά κατὶ κρύο νοιώθει νὰ τυλίγεται στὰ γυμνά της πόδια. Καί πρὶν προφθάσῃ νὰ νοιώσῃ τί εἶναι, ἡ ἄμοιρη κοπέλλα σωριάζεται βαρεῖα κάτω.

Εἶναι ἕνα τεράστιο μαῦρο φίδι. Ποῦ γρήγορα κουλουριάζεται καὶ σὸ κορμὶ τῆς δυστυχισμένης νέας.

Ταυτόχρονα ἀρχίζει νὰ σφίγ

γῃ, με ἀφάνταστη δύναμι, τὶς θανατερὲς κουλούρες του... Ἡ Ταταμποῦ ἀκούει τὰ κόκκαλά της νὰ τρίζουν ἀπαίσια. Ἀνατριχιαστικά!... Ἐνῶ ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθια της βγαίνουν σπαρακτικά ξεφωνητά:

— Βοήθειαιαα!... Βοήθειαιαα!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ: Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ὅπως ξέρουμε, ἐδίωξε ἀπὸ τὴ σπηλιά του τὴν Τζέιν...

Τώρα ὁ Ταρζάν — χάρι σὸ μαγικὸ φίλτρο Χουρουχούφ — ἔχει γίνεῖ εἴκοσι χρονῶν παλικάρι. Εἶναι πολὺ φυσικό, λοιπόν, ἡ ἄλλοτε συντροφισσά του νὰ τοῦ φαίνεται τώρα πολὺ ξεπερασμένη στὰ χρόνια.

Ὅμως ἡ σατανικὴ ἔλθει ἀπὸ Ἑγγλέζα ἔχει νοιώσει θανάσιμη προσβολὴ γι' αὐτό. Ἐταί παίρνει γρήγορα τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῇ. Νὰ ἐκδικηθῇ σκληρά!

Καί νά: Φεύγοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά τους, ἀλλάζει ξαφνικά μονοπάτι. Τραβάει τώρα γιὰ τὴν ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας ποῦ ζῇ ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας Γιαχάμπα.

Καί φθάνει, κάποτε, σὸ μεγάλο χορταρένιο παλάτι του.

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος τὴν ὑποδέχεται με χαρὰ κ' ἐνθουσιασμό:

— Καλῶς τὴν Ἀρχόντισσάν μας!... Μεγάλῃ μας τιμῇ νὰ σε φιλοξενήσουμε!...

‘Ο καλόκαρδος γιός του Ταρζάν, φορτωμένος τον γερασμένο και ανήμπορο Γκαούρ κατεβαίνει με αφάνταστη δυσκολία τὰ τρομακτικά βράχια.

‘Η Τζέιν βάζει σ’ ἐνέργεια τὸ καταχθόνιο σχέδιό της:

— Παντοδύναμε Γιαχάμπα! τοῦ λέει, σκύθοντας μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι της. Ξέρω πὼς δυὸ μεγάλα ὄνειρα ἔχεις στὴ ζωὴ σου: Τὸ πρῶτο εἶναι νὰ γίνης ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Καὶ τὸ δεύτερο νὰ μὲ κάνης συντρόφισσά σου!...

»“Ε, λοιπόν, αὐτὰ τὰ δυὸ σου ὄνειρα ἤρθα ἀπόψε ἐδῶ νὰ πραγματοποιήσω!

‘Ο κακοῦργος γίγαντας, νοιώθει ἀφάνταστη χαρὰ ἀκούγοντας τὰ λόγια της:

— Μὰ πῶς;! Πῶς μποροῦν νὰ γίνουν ὅλ’ αὐτά;

‘Η γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια μάτια συνεχίζει:

— Εἶσαι ὁ πιὸ δυνατός κι’ ἀτρόμητος ἄντρας μέσα σ’ ὁλόκληρη τὴ Ζούγκλα. ‘Εσύ, λοιπόν, ἀξίζει νὰ εἶσαι καὶ ὁ “Ἀρχοντας τῆς! “Ὁμως εἶσαι καὶ ὁμορφος ἀκόμα. Κ’ ἡ καρδιά μου ἔχει ἀρχίσει νὰ χτυπᾷ δυνατὰ γιὰ σένα!... Ναὶ ὑπέροχε καὶ ἀδάμαστε Γιαχάμπα: Θέλω νὰ γίνω ἡ παντοτεινὴ κ’ εὐτυχισμένη συντρόφισσά σου!...

‘Ο ἐγώϊστος καὶ ἀνόητος
Φύλαρχος ξετρελλαίνεται ἀπὸ
τὶς κολακείες τῆς!

— Πέσ’ μου γρήγορα! τῆς
λέει. Πέσ’ μου τὶ χάρι θέλεις
νὰ σοῦ κάνω. Καὶ θὰ σὴν κά-
νω ἀμέσως!...

‘Η Τζέιν τὸν κοιτάζει στὰ
μάτια. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ αἰχμα-
λωτίσῃ τὴ θέλησί του:

— Θέλω, τοῦ λέει, νὰ στεί-
λῃς ἀμέσως ἓνα μπουλουκὶ ἀ-
πὸ τοὺς ἀραπάδες σου στὴν
κορφὴ τοῦ θεόρατου πέτρινου
βουνοῦ...

— Γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν
Γκαούρ; ρωτᾷ ἀνήσυχτα.

— Ναί, ἀλλὰ μὴ φοβάσαι:
‘Ο μελαψὸς γίναντας εἶναι τώ-
ρα γέρος καὶ ἀδύναμος! Εἰς-
κόλα οἱ μαῦροι σου θὰ μπο-
ρέσουν νὰ τὸν πιάσουν ζωντα-
νό...

Καὶ συνεχίζει:

— Ταυτόχρονα, ἐνῶ δηλαδὴ
οἱ ἀραπάδες σου θὰ τρέχουν
γιὰ τὸ πέτρινο βουνό, ἐσὺ θὰ
κάνῃς κάτι ἄλλο.

— Τί;

— Θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς νὰ
φθάσουμε στὴ σηλιά μας...
Πρέπει νὰ πέσῃ κι’ αὐτὸς στὰ
χέρια σου!...

— ‘Ο Ταρζάν;

— Ναί! Τὸν μισῶ ἀφάντα-
στα ... Θέλω νὰ τὸν βγάλω
ἀπ’ τὴ μέση. Νὰ γίνῃς ἐσὺ ὁ
παντοδύναμος καὶ δοξασμένος,
‘Αρχοντάς μας!...

‘Ο Γιαχάμπα εἶναι προθυ-
μος. Καὶ ἀρχίζει νὰ πραγμα-
τοποιῇ μ’ ἐνθουσιασμό τὸ προ-
δοτικὸ σχέδιό τῆς καταχθόνι-
ας Γυναίκας!

Στέλνει, ἀμέσως, τοὺς μι-
σοὺς μαῦρους του νὰ αἰχμα-
λωτίσουν τὸν γέροντα καὶ
ἀνήμερο Γκαούρ. Κι’ αὐτὸς
μὲ τοὺς ἄλλους μισοὺς, ἀκο-
λουθεῖ τὴν ὁμορφὴ καὶ ἀσυ-
νεῖδητη προδότριά!...

ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ!

“Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετὰ
ἔτσι...”

“Ὅμως ξαφνικὰ σπαρακτι-
κὲς γυναικεῖες φωνὲς ταρα-
ζουν τὴν ἡσυχίαν τῆς τροπικῆς
νύχτας:

— Βοήθειαια!... Βοήθειαι
αα!...

“Ὅλοι μαζί ἀλλάζουν ἀμέ-
σως πορεία. Τρέχουν ἀνήμε-
σοι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀπ’
ὅπου φθάνουν τὰ ἀπεγνωσμέ-
να ξεφωνητά.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς
ἀντικρῶζουν τὴν πανώρια Τα-
ταμπού. ‘Η ἄμοιρη «Κόρη τῆς
Ζούγκλας» βρίσκεται σὲ τρα-
γικὴ θέσι: ‘Ενα τεράστιο μαῦ-
ρο φίδι ἔχει κουλουριάστῃ στὸ
ἀγαλματένιο μελαψὸ κορμί
τῆς. Τὴ σφίγγει μὲ ἀφάντα-
στη λύσσα!... Σὲ λίγο τὰ
κόκκαλά τῆς θὰ σπάσουν.
Καὶ ἡ ὑπέροχη ‘Ελληνίδα θ’
ἀπομεινῇ νεκρὴ στὴν κρύα ἀγ-
καλιὰ τοῦ πεινασμένου φιδιοῦ.

‘Ο Γιαχάμπα καὶ οἱ μαῦροι
τοῦ κάνουν νὰ χυθοῦν πάνω
στὸ ἀπαίσιο ἐρπετό. Νὰ τὸ
πνίξουν πρὶν προφθάσῃ νὰ
χορτάσῃ μὲ τὶς σάρκες τῆς ἄ-
μοιρης κοπέλλας.

“Ὅμως ἡ κακιά καὶ σκληρό-
καρδῆ Τζέιν, βγάζει μιὰ δυνα-

τὴ καὶ ἄγρια κραυγὴ:

— Μήρη!... Ἀφήστε τὴν!
... Μὴ τὴν βοηθήσῃ κανένας!
Τὴ μισῶ! Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ
βρῇ τὸ φρικτὸ αὐτὸ θάνατο!

Ὁ Φύλαρχος καὶ οἱ μαῦροι
τοῦ κοντοστέκονται. Κανένας
δὲν τολμάει ν' ἀπλώσῃ τὰ χέ-
ρια του νὰ τὴ σώσῃ.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὰ γατίσια
μάτια παρακολουθεῖ τώρα τὸ
τραγικὸ μαρτύριο τῆς μελα-
ψῆς Ἑλληνίδας. Ἀγρία χαρὰ
καὶ ψυχικὴ ἡδονὴ νοιώθει σ'
αὐτὸ! Ἐνῶ, κάθε τόσο, καγ-
χάζει μὲ σαδισμό:

— Χά, χά, χά!... Ἀμ' τί νό-
μισες, ὁμορφονειά μου! Κάπο-
τε θάπεφτες κ' εὖ στὰ χέρια
μου! Χά, χά, χά!...

Ἡ δυστυχισμένη Ταταμποῦ
υποφέρει ἀφάντιαστα ἀπὸ πό-
νου καὶ τρόμο, στὸ θανατερό
ἀγκάλιασμα τοῦ φιδιοῦ. Κι'
αὐτὸς ἀκόμα ὁ σκληρὸς καὶ
ἀνάλγητος Γιαχάμπα τὴ συμ-
πονάει. Δὲν ἀντέχει νὰ παρα-
καλουθῇ τὸ φρικτὸ τῆς μαρ-
τύριο.

Ὅχι! Θὰ τὴ βοηθήσῃ! Δὲν
θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ χαθῇ μπρο-
στὰ στὰ μάτια του!...

Καὶ σὰν τρελλὸς χύνεται ἀ-
μέσως πάνω στὸ τεράστιο μα-
νισμασμένο φίδι. Τὸ ἀρπάζει ἀ-
πὸ τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει σὰ
νὰ πρόκειται νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸ
θάνατο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ
του.

Ἡ ἄπονη Τζέιν ἀρχίζει νὰ
παλεύῃ μαζί του. Πασχίζει μὲ
κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ
νὰ σώσῃ τὴ μελλοθάνατη γυ-

ναῖκα!...

— Μή, Γιαχάμπα! οὐρλιάζει
μὲ μίσος. Ἀφῆσε νὰ τῆς τοα-
κίσῃ τὰ κόκκαλα!...

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει...

Ὁ μαῦρος γίγαντας ποῦ
δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κάνῃ αὐτὸ
ποῦ θέλει, φωνάζει στοὺς μαύ-
ρους του:

— Πιάστε τὴν! Δέστε τὴν!..

Οἱ ἀραπάδες χύνονται ἀμέ-
σως νὰ ἐκτελέσουν τὴ διατα-
γὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τους...

Ὅμως, ἡ φοβερὴ Τζέιν προ-
φθαίνει: Τραβάει ἀστραπαῖα
τὸ πιστόλι τῆς. Καὶ πυροβο-
λεῖ:

— Μπάμ... μπάμ...

Ἡ πρώτη σφαῖρα τραυμα-
τίζει τὸ Γιαχάμπα στὸ δεξιὸ χέ-
ρι. Ἡ δευτέρη βρίσκει στὰ
στήθια ἕναν ἀπὸ τοὺς μαύ-
ρους. Τὸν σώριάζει κάτω νε-
κρό.

Τὸ μπουλούκι τῶν ἀγρίων
ἰθαγενῶν σαστίζει... Καὶ μὲ
τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ, ἡ λευκὴ
κακούργα τὸ βάζει στὰ πόδια.
Τρέχει σὰν τρελλὴ γιὰ νὰ ξε-
φύγῃ!...

— Πιάστε τη! οὐρλιάζει ὁ
μαῦρος Φύλαρχος!

Ὅμως ὁ Γιαχάμπα δὲν ἔχει
τώρα, παρὰ μόνο ἓνα χέρι γε-
ρό. Ἔτσι, δὲν μπορεῖ πιά μὲ
τὴ μιά μονάχα παλάμη ν' ἀγ-
γαλιάσῃ τὸ χοντρὸ λαιμὸ τοῦ
τεράστιου φιδιοῦ... Καὶ τὸ
ἀπαίσιο ἐρπετὸ — λεύτερο τώ-
ρα — κουλουριάζεται γρήγο-
ρα καὶ στὸ δικό του κορμί!..

Μαζί μὲ τὴν ἀμοιρῇ Ταταμ-
πού, κινδυνεύει τώρα καὶ ὁ
γίγαντσώμος καὶ τρομερὸς

σωτήρας της. Τὸ σφίξιμο τοῦ φιδιού εἶναι θανατερό καὶ γιὰ τοὺς δύο τους.

Ὁ Φύλαρχος οὐρλιάζει ἀπαίσια! Τὰ μάτια του γουρλώνουν! Ἡ γλῶσσα του πετιέται ἔξω! Φρίκη καὶ ἀπόγνωση ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του.

— Βοήθειαα! μουγγρίζει βραχνά.

Ὅμως, κανένας πιά δὲν βρίσκει ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νὰ τὸν σώσῃ!... Οἱ ἀριστὰδες του ἔξαφάνιστηκαν. Ὁ Ἰδιος τοὺς εἶχε διατάξει, πρὶν λίγες στιγμές, νὰ πιᾶσουν τὴ λευκὴ γυναῖκα. Κι' ὅλοι τους τρέχουν κυνηγώντας τὴ Τζέιν. Τὴν κακοῦργα ποὺ τραυμάτισε τὸν Ἀρχηγό τους. Ποὺ ἰκέτωσε τὸ σύντροφό τους!...

Ἔτσι ἡ θανάσιμη πύλη μὲ τὸ μανιασμένο φίδι συνεχίζεται...

Σὲ μιὰ στιγμή ἔμως, ἐντελῶς τυχαῖα, τὸ δεξιὸ χέρι τῆς Ταταμποῦ λευτερώνεται. Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι της. Καὶ κάνει μὲ βιάσι νὰ κτυπήσῃ τὸ ἀπαίσια κεφάλι τοῦ φιδιού...

Ὅμως, ἀλλοίμονο!... Ἡ φονικὴ λάμα του ξεφεύγει. Καὶ τραυματίζει στὰ στήθεια τὸν Γιαχάμπα!

Ὁ τρομερὸς γίγοντας μανιάζει! Θαρρεῖ πὼς ἡ μελαψὴ γυναῖκα τὸν κτύπησ' ἐπίτηδες. Τὴ στιγμή ποὺ αὐτὸς κινδύνευε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴ σώσῃ...

Καὶ νά: Τὸ μυαλό του θολώνει πιά. Ξεχνάει μὲ μιᾶς τὸ

φίδι. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ θανατερό ἀγκάλιασμά του. Καὶ ἀπλώνοντας τὸ γερό ἀριστερό του χέρι, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆ δυστυχισμένη Κόρη. Ζητάει νὰ τὴν πνίξῃ!...

Τραγικὴ στιγμή, ἀλήθεια!... Ἕνας γιγαντόσωμος ἀντρας καὶ μιὰ ἀτρόμητη γυναῖκα ἀρχίζουν νὰ παλεύουν! Ἐνῶ τὰ κορμιά τους σφίγγονται μέσα στὶς τρομακτικὲς κουλούρες τοῦ τεράστιου πεινασμένου ἐρπετοῦ!...

Μά, νά: Ξαφνικά ὁ ἄγριος βρυχηθμός ἐνὸς λιονταριοῦ σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ταυτόχρονα καὶ μιὰ γλυκεῖα καὶ ἥρεμη γυναικεῖα φωνὴ ἀκούγεται νὰ λήθῃ στὸ θηρίο:

— Πρόσεξε, Ἀράν: Δὲν πρέπει νὰ πάθῃ κακὸ τὸ φίδι!...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ διακόψουμε γιὰ λίγο τὴ συγκλονιστικὴ αὐτὴ σκηνή. Εἶναι καιρὸς νὰ ξαναγυρίσουμε πίσω στὴν ἱστορία μας.

Ἀς σκαρφαλώσουμε, λοιπόν, στὴ θεόρατη κορφή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Ἡ Ταταμποῦ μόλις ἔχει φύγει μανιασμένη. Διψώντας νὰ ἐκδικηθῇ τὴ σατανικὴ καὶ κατὰχθόνια Τζέιν.

Ὁ γερασμένος καὶ ἀνήμπορος μελαψὸς γίγοντας κάνει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πὼς τὰ πόδια του δὲν ἀντέχουν πιά. Σίγουρα θὰ παραπατήσῃ στὰ βράχια καὶ θὰ γκρεμισθῇ στὸ

τρομακτικό βάραθρο!...

“Έτσι, γυρίζει άργά. Ξανακάθεται έξω από τη σπηλιά του.

‘Η άνόητη κ’ επιπόλαια Χουχού διασκεδάζει με την κατάντια του:

— Χάλια που τάχης, φουκαρά μου!... Μονάχα ή παντρεία σου λείπει τώρα! Χά, χά, χά! Μά συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο τη μαλλώνει οσθαρός:

— Ντροπή σου, μωρή Μαμζέλ! Γιατί κοροϊδεύεις τόν άνθρωπάκο; Θέλεις, δηλαδή, ό

Θεός νά σε κάνη κ’ έσένα έτσι;

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία σηκώνει τó χέρι. Καί τó κατεβάξει με όρμη σερβίροντας μιá τρομερή κατραπεακιά στόν μαρτυρικό σβέρκο τού ήρωϊκού «Αντρακλά» της:

— Κλάφφ!... Τρομάρα νά σούρθη χρυσό μου! Καί προσθέτει εϊρωνικά:

— Τέτοιους σάν κ’ έσένα νάχη νά τόν ύποστηρίζουνε καί θά προκόψη! Χά, χά, χά!...

‘Ο Ποκοπίκο κάνει νά τραβήξη τή σκουριασμένη χατζάρα του. ‘Αμέσως όμως μετανοιώ-

‘Η κακιά Τζέιν δένει χειροπόδαρα τήν καινούρια συντρόφισσα τού Ταρζάν. ‘Αρχίζει νά τής κάνη φρικτά βασανιστήρια!.....

νει:

— Τυχερή είσαι, αδελφούλα μου! τής λέει. "Ετυχε νά με θαρήσης Τετάρτη απόγευμα πού τά... Σφαγεῖα είναι κλειστά.

Ἡ Χουχού προχωρεῖ σειάμενη καὶ κουνάμενη. Προχωρεῖ γιὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Πάει νά ξυπνήσῃ τὸν Μπέμπι.

Ὁ νᾶνος τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ καθὼς ἀπομακρύνεται. Καὶ μουρμουρίζει:

— "Ενα καλὸ ἔχει ἡ ἄτιμη: Βαράει στράκα... προπολεμικά! Τὸ σωστό, σωστό!...

Ὁ ἀσπρομάλλης Γκαοῦρ ἔχει καθίσει στὴ συνηθισμένη του πέτρα. Στηρίζει τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατα. Τὸ κεφάλι του στὶς παλάμες... Τὰ βλέφαρά του εἶναι κατεβασμένα. Ἡ ἔκφρασί του μελαγχολική. Πονεμένη!.

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συγκίνησι. Μὲ συμπόνια:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει ἔτοιμος νά ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς. Συμπαθητικὸ γεροντάκι εἶσαι!... "Εχω μιὰ τρελλὴ νυφούλα γιὰ σένα! Κουκλάκι σωστό! Μπουκιὰ καὶ συχώριο, πού λένε: Τὴ δεσποινίς... Χούλχα μὲ τ' ὄνομα, ἂν ἔχῃς ἀκουστά!...

Ὁ Γκαοῦρ δὲν φαίνεται νά τὸν προσέχῃ. Τὰ βλέφαρά του εἶναι κλειστά...

Ὁ νᾶνος τὸν κοντοζυγώνει. Θαρρεῖ πὺς τὸν ἔχει πάρει ὁ ἵππος καὶ τὸν σκουντάει:

— "Ε, γέρο! γιατί δὲν ροχαλίζεις; Στὴ ζούλα κοιμάσαι; Ὁ Γκαοῦρ κάνει τώρα πὺς ζυ

πνάκει:

— Μὲ συγχωρεῖς, παιδί μου.. Ἀποκοιμήθηκα χωρὶς νά τὸ καταλάβω... Μοῦ εἶπες μὴπως τίποτα καὶ δὲν τ' ἀκουσα;

Ὅμως ὁ τετραπέρατος Ποκοπικό καταλαβαίνει: Ὁ ὑπέρροχος Ἕλληνας εἶπε ψέμματα πὺς κοιμόταν. Γιὰ νά μὴ δείξῃ πὺς ἀκουσε τὰ πειράγματα καὶ τὶς κοροϊδίες του...

Καὶ ὁ νᾶνος μετανοῖνει πικρά γιὰ ἂλ' αὐτὰ πού, πρὶν λίγο τοῦλεγε. Τὰ μάτια του θουρκώνουν ἀγκαλιάζει τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι τοῦ γίγαντα. Τὸν φιλάει μὲ ἀγάπη στὸ μέτωπο:

— Καλέ μου Γκαοῦρ! ψιθυρίζει. Μὴ θυμώνεις μαζί μου! Ἡ καρδιά μου πονάει ἀφάνταστα γιὰ τὸ μαρτύριό σου!... Πίστεψε πὺς ἡ ψυχὴ μου ὑποφέρει τὸ ἴδιο, ὅσο ὑποφέρει κ' ἡ δική σου ψυχὴ!... Μὴν ἀκοῦς πού πετάω, πότε - πότε, καμμιὰ σαχλαμάρα... Τὸ κάνω γιὰ νά κοροϊδέσω τὸν ἑαυτό μου. Ὅχι ἔσένα!... Κι ἂν γελάω, τὸ κάνω γιὰ νά μὴν κλάψω!

Ὁ Γκαοῦρ δακρύζει. Καὶ σηκώνοντας τὸ γεροντικὸ κοκκαλιάρικο χέρι του χαϊδεύει τὰ μαλλιά τοῦ νάνου:

— Τὸ ξέρω, καλὸ μου παιδί: Μὲ ἀγαπᾷς πολὺ! ὅπως κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπᾶω... Εἶσαι ὁ πιὸ καλὸς καὶ πιστὸς μου φίλος!..

Ὅμως ὁ Ποκοπικό δὲν μπορεῖ νά μείνῃ σοδαρὸς περισσότερο ἀπὸ τρία λεπτά τῆς ὥρας. Ἐτσι, κυττάζει τώρα τὸν

Γκαούρ βίσιπιστα:

— Αὐτὰ νὰ σοὺ λείπουνε! τοῦ λέει. "Ἄν μ' ἀγαποῦσες θὰ μὲ πάντρευες. Δὲν θὰ μ' ἀφηνες... γεροντοκόρο!...

Ὁ γερασμένος γίγαντας χαμογελάει πονεμένα:

— Δίκηο ἔχεις... Καίρὸς εἶναι νὰ παντρευτῇτε πιά μὲ τὴ Χουχού...

Ὁ νῆνος παρεξηγιέται:

— Ποιὰ Χουχού, ἔρε... πρωτὴν μαντράχαλε; Ἐγὼ ἅμα παντρευτῶ θὰ πάρω γυναικὰ. Ὁχι... καλαμαροχτάποδο!

— Τότε ποιὰ θέλεις νὰ πάρης;

Ὁ Ποκοπικό χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μάτια του:

— Θὰ σοὺ κάνω μιὰ πρόταση, γερο μπάρμπα. Τί λές τὸ λοιπόν; Τώρα ποὺ σαραβαλιάστηκες καὶ ραμολίρεψες, μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτις;

Τί;

— Μοῦ κάνεις τὰ προξενιά μὲ τὴ κυρὰ Λουκούμω;

— Τὴν Ταταμπού;! κάνει χαμογελώντας ὁ Γκαούρ.

— Ναί!... Πολὺ τὴ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ ἀνήμερος πιά μελαψὸς γίγαντας κάτι θυμάται:

— Ἀπόψε εἶδα ἕνα παράξενο ὄνειρο! μουρμουρίζει.

— Μὴ μοῦ τὸ λές! κάνει ὁ νῆνος.

— Ἦτανε, λέει, ἕνα τεράστιο κι ἀλόκοτο θηρίο! Ποῦ ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά μου. Καὶ χύθηκε νὰ μὲ καταισπαράξῃ... Ἐγὼ φαινόμουν πολὺ μικρός: Σὰν πον-

τικᾶκι μπροστὰ σ' ἐλέφαντα!

»Ὁμως δὲν δείλιασα... Μὰ γιὰ νὰ φτάσω τὸ θεόρατο κεφάλι τοῦ σκαρφάλωσα πάνω σ' ἕναν ψηλὸ ἑρᾶχο. Ὑστερα σήκωσα τὸ ρόπαλό μου γιὰ νὰ τὸ χτυπήσω...

»Τότε κάτι παράξενο κι ἀπίστευτο γίνηκε: Τὸ φοβερὸ θηρίο ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του. Καὶ μοῦ μιλάει μ' ἀνθρώπινη λαλιά:

— Γκαούρ, μοῦ λέει μὲ τὴν τρομακτικὴ φωνή του. Ὁ Ταρζάν εἶναι φίλος σου! Ὁ Ταρζάν δὲν θέλει τὸ κακὸ σου!

Ὁ γίγαντας, κουνάει μὲ συλλογὴ τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι του:

— Παράξενο ὄνειρο! μουρμουρίζει. Τί νὰ σημαίνῃ ἄραγε;

Ὁ Ποκοπικό ἔχει τὴν ἀπάντησι:

— Σημαίνει πὼς κοιμόσουνα... ἀξυπόλητος, ἀδερφέ μου!

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἄκουσε:

— Ἀνησυχῶ γιὰ τὴν Ταταμπού, παιδί μου. Οἱ νέοι εἶναι ἄμυαλοι. Κάνουνε τρέλλες!... Φύγε, σὲ παρακαλῶ ἀμέσως. Τρέξε κατὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Ψάξε νὰ τὴ ἔρῃς... Μὴ τὴν ἀφήσης νὰ κάνῃ κακὸ στὴ Τζέιν!...

— Ἐν τάξει, μπάρμπα γερο! κάνει ὁ νῆνος πρόθυμα. Ἀλλὰ μ' ἕναν ὄρο: Θὰ μοῦ κάνῃς τὰ προξενιά ποὺ λέγαμε!

Καὶ σβέλτος σὰν ἀγριοκάτσικο ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ'

ἀπόκριμνα θράχια τοῦ θεό-
ρατου θουνού.

Εἶναι προχωρημένη νύκτα
πιά. Ὁλόγιομο τὸ φεγγάρι
ἀρμενίζει τώρα στὸ οὐράνιο
πέλαγος!...

Ὁ Γκαούρ ἀναστενάζει μὲ
παράπονο:

— Ἀλλοῖμονο!... Γιατί νὰ
μὴ μπορῶ νὰ τρέξω ἐγώ;!

ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΗΡΩΑΣ

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά ἀγρι-
ες φωνές καὶ ἀλαλαγμοὶ φθά-
νουν ψηλά ὡς τὴν κορφή τοῦ
περήφανου Ἑλληνικοῦ θου-
νού.

Ὁ σκελετωμένος κι ἀνήμ-
πορος γίγαντας σηκώνεται
ἀνήσυχος. Σέρνει τ' ἀδύναμα
γεροντικά ποδάρια του. Φθά-
νει σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς τελευταί-
ους θράχους. Κυττάζει κάτω.

Κυτᾶτε κ' ἐσεῖς:

Ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ πέτρι-
νο θουνὸ εἶναι περικυκλωμέ-
νο ἀπὸ μαύρους κανίβαλους.
Σκαρφαλώνουν μὲ διάσι στ'
ἀπόκριμνα θράχια. Πασχι-
ζουν νὰ φθάσουν στὴν κορφή.

Ἡ Χουχού καὶ ὁ Μπέιμπυ
θγαίνουν τρομαγμένοι ἀπὸ τὴ
σπηλιά. Ἀντικρῶνουν κι' αὐ-
τοὶ τὴν ἀγρία ἐπιδρομὴ πού
γίνεται...

Εἶναι οἱ μισοὶ ἀραπάδες
τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα. Ἐ-
κεῖνοι πού ἔχει στείλει — ὅ-
πως ξέρουμε — νὰ πιάσουν
τὸν γερασμένο κι' ἀδύναμο
πιὰ Γκαούρ.

Ἡ Χουχού, πού τοὺς βλέ-
πει ν' ἀνεβαίνουν, ἐνθουσιάζ-

ζεται. Καὶ τακτοποιώντας μὲ
κοκετταρία τὸ κωμικὸ τσου-
λούφι τῆς, μονολογεῖ:

— Ἀμάν, γαμπροί, Θεοῦλη
μου! Σίγουρα θάρχωνται νὰ
μὲ ἀζητήσουνε σὲ γάμο!

Καὶ καταλήγει πανηγυρι-
κά:

— Ποῦσαι Ποκοπίκαρε νὰ
θαγμαῆξης τό... σεξαπηλίκι
μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν κυττά-
ζει τοὺς ἀγριοὺς μαύρους πού
σκαρφαλώνουν, ἀκίνητος καὶ
συλλογισμένος.

Ἡ πυγμαία — πού στὴν
πραγματικότητα τρέμει τοὺς
πιδρομεῖς — τὸν τραβάει ἀπὸ
τὸ χέρι:

— Ἀειντε λοιπόν, γλύκα
μου. Καλὲ πᾶμε νὰ φύγουμε.
Ὅπου νᾶναι θά φτάσουν ἀνω-
θεν...

Ὁ Μπέιμπυ ἀρνιέται:

— Δὲν πάω πουθενά... Θά
μείνω ἐδῶ. Θά βοηθήσω τὸν
Γκαούρ.

Ἡ Χουχού ἀπορεῖ:

— Καλὲ μέγας εἶσαι Κύριε!
Μπᾶς καὶ τρελλάθηκες, χρυ-
σὸ μου;! Καλὲ αὐτὸ τὸ γε-
ροχούφταλο θά λογαριάσου-
με; Πᾶμε, σοῦ λέω, θλάξ! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς
Ζούγκλας τὴ σπρώχνει θά-
ναυσα:

— Ἄσε με!... Βάλ' το στὰ
πόδια μονάχη σου. Ἐγὼ θά
μείνω!

Ὁ Γκαούρ, πού παρακολου-
θεῖ τὸν καυγᾶ τους, συμβου-
λεύει τὸν Μπέιμπυ:

— Φῶγε, παιδί μου... Κἄ-

λά σου λέει ἡ Χουχού. Εἶμαι πολὺ γέρος πιά. Οὔτε νὰ φύγω μπορῶ, οὔτε νὰ σταθῶ νὰ πολεμήσω!... Μὴν ἀνησυχῆς λοιπὸν γιὰ μένα. "Αμα κοντοζυγώσουν οἱ ἀραπάδες στὴν κορφή ξέρω τί θὰ κάνω: Θ' ἀφήσω τὸ γέρικο κι ἀνήμπορο κορμί μου νὰ γκρεμοσακιστῇ στὴν στομάχου... "Ενας "Ελληνας προτιμᾷ νὰ πεθῇ νη λεύτερος, παρὰ νὰ ζήσῃ σκλάβος!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀλόκοτα. Μέσα του, ξαφνικά, ἔχει γίνῃ μιὰ παράξενη ἀλλαγὴ. Μιὰ ἀπίστευτη μεταμόρφωσι!

Ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ νοιώθει γιὰ τὸν ὑπέροχο Γκαούρ, τοῦ δίνει ὑπεράνθρωπη μυϊκὴ δύναμι! "Αφάνταστο ψυχικὸ κουράγιο!...

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει γίνῃ ἕνας πραγματικὸς ἥρωας!

Καὶ νά: "Ενῶ οἱ ἄγριες φωνὲς καὶ οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν κανίβαλων ὅλο καὶ ἀκούγονται πιὸ δυνατά, κάνει κάτι πραγματικὰ ἀπίστευτο:

"Αρπάζει στὰ χέρια του τὸν Γκαούρ καὶ ξεκινάει. "Αρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ βράχια ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ θουνοῦ. "Απὸ τὸ πιὸ ἀπρόσιτο καὶ ἀπόκρημνο σημείον. "Απὸ κεῖ ποὺ κανένας ἀπὸ τοὺς μαύρους ἐπιδρομεῖς τοῦ Γιαχάμπα δὲν τόλμησε νὰ σκαρφαλώσῃ...

Μὰ τὸ κατέβασμα ποὺ κά-

νει εἶναι πολὺ δύσκολο. "Απὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ, ὁ Μπέιμπυ, κινδυνεύει νὰ παραπατήσῃ. Νὰ γκρεμοσακιστῇ στὸ θάραθρο. Καὶ — τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν — νὰ παρασύρῃ μαζί του τὸν ἀγαπημένο γίγαντα.

Ὅμως στιγμὴ δὲν δειλιάζει. Δείχνεται ἀντάξιος γιὸς τοῦ ἀτρόμητου καὶ δοξασμένου πατέρα του!...

Ἡ Χουχού ποῦ, θέλοντας καὶ μὴ ἀκολουθεῖ, γκρινιάζει σὰν ἀλάδωτο μαγκανοπήγαδο:

— Ὅριστε μας!... Καλὲ τοὺς γέρους κυττᾶς καὶ φροντίζεις; "Εμένα ποῖμαι τρυφερό πλασματάκι δὲν ἤξερες νὰ μὲ πάρῃς στὴν ἀγκαλιά σου; Καλὲ τί γάϊδαρος ποῦ εἶσαι χρυσὸ μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ποῖος ὅμως δίνει σημασίαν στὰ λόγια της...

Μὲ μεγάλες προσπάθειες καὶ κινδύνους ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν καταφέρνει νὰ σώσῃ, τέλος, τὸν Γκαούρ.

Τὸν φέρνει κάτω στοὺς πρὸ ποδες. Τὸν κρύβει σὲ μιὰ ἀθέατη σπηλιά.

— Μείνε ἐδῶ, Γκαούρ, τοῦ λέει. "Εγὼ κ' ἡ Χουχού θὰ τρέξουμε κατὰ τὴ σπηλιά τοῦ πατέρα μου. Θὰ ψάξουμε νὰ θροῦμε τὴν Ταταμπού...

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες ἔχουν τώρα φθάσει στὴν κορφή τοῦ θεόρατου θουνοῦ. Μάταια θὰ ψάχνουν νὰ θροῦν καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν γερασμένο καὶ ἀδύναμο μελαψὸ "Ελληνα γίγαντα...

Ἡ ἄλλοτε Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τὸ δάξει στὰ πόδια τρομαγμένη. Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπα τὴν κυνηγοῦν.....

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΜΕ ΤΗ ΤΖΕΪΝ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα, γιὰ λίγο, τὸν νεαρό μας ἥρωα καὶ τὴ Χουχού. Ἄς πεταχτοῦ με νὰ παρακολουθήσουμε τὸν Ποκοπίκο.

Τὸν εἶχαμε ὀδεῖ νὰ κατεβαί νη τὸ πέτρινο θουνό. Καὶ νὰ τρέξη νὰ προφθάσῃ τὴ μανιασμένη Ταταμπού. Νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ κάνῃ κακὸ στὴ Τζέιν...

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή, ἀκούει γρήγορο ποδοβολητό. Καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ

ξεχωρίζει τὴ σιλουέττα τῆς ασατανικῆς γυναικας!...

Τρέχει καὶ τὴ φθάνει:

— Ἐχὼ νὰ σοῦ πῶ νέα ποὺ θὰ σπάσης πλάξι! τῆς κάνει.

Ἡ Τζέιν δὲν μπορεῖ στιγμή νὰ χάσομερήσῃ. Οἱ ἄγριοι μαῦροι τοῦ Γιαχάμπα ποὺ τὴν κυνηγᾶνε, θρῖσκονται σὲ μικρὴ ἀπόστασι πίσω τῆς. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὴ φθάσουν.

Ὅμως εἶναι καὶ περίεργη νὰ μᾶθῃ. Ἔτσι, ἀρπάζει τὸν ποκοπίκο ἀπὸ τὴ χατζάρα. Καὶ συνεχίζει τὸ ἀπεγνωσμένο φευγιό τῆς.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κρέμεται σάν μαύρη φούντα ἀπὸ τὴ λαβὴ τῆς χατζάρας του!...

— «Ἐ, κυρὰ Τέτοια! ξεφωνίζει. Κοκορόπουλο εἶμαι καὶ μ' ἄρπαξες ἀπὸ τὴν οὐρά;!

Τέλος καὶ ὅταν ἡ Τζέιν ξεμακραίνει τόσο, ποὺ οἱ ἄραπάδες χάνουν τὰ ἴχνη της, σταματάει. Καὶ παρατάει κάτω τὴ χατζάρα.

Ὁ Ποκοπικό στυλώνεται ἀ μέσῳς ὁρθός. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση. Τὴ ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λές, σὲ περিকা-

λῶ: Ἄν σὲ σφάξω τώρα, θὰ μέ... παρεξηγήσης; Θᾶχω ἄδικο, δηλαδῆς;

Καὶ τῆς σκάει στὸ πῖ καὶ φι τὸ ἀπαραίτητο:

«Δὲν θυγάξω τὴ χατζάρα μου καὶ δὲν σὲ μαχαιρώνω, γιὰτ σὲ αἷμα γυναικὸς ποτὲς δὲν τή... λερώνω!».

Ἡ Τζέιν διψᾷ νὰ μάθῃ νέα:

— Λοιπόν; τοῦ κάνει. Τί ξέρεις γι' αὐτὸν τὸν ξαναμωραμένο τὸν ἄντρα μου;

— Γιὰ τόν... πιτσιρικό;

Ὁ ξαναμωραμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ πεθάνῃ. Καὶ πέφτει, μὲ τὴ θέλησί του, στὸν φοβερὸ λάκκο μὲ τίς φαρμακερὲς κόμπρες!

ρωτάει ὁ νῆνος.

Καὶ φλύαρος καθὼς εἶναι, κάθεται καὶ τῆς δίνει «χαρτὶ καὶ καλαμάρι» ὅλα ὅσα ξέρει γιὰ τὴ μελαψὴ Νταλιάννα. Τὴ νεαρὴ ἰθαγενὴ ποῦ ἔχει ἐγκατασταθῇ τῶρα στὴ σηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ ἄλλοτε συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν γίνεται μπαρούτι:

— Εἶναι δημοφῆ; ρωτάει μὲ σφιγμένα δόντια.

— Τύφλα νύχης μπροστά της!

— Χμμ... Καταλαβαίνω: Θᾶναι καμμιά δημοφονεῖα σάν τὴν Ταταμπού!...

Ὁ Ποκοπικό γελάει:

— Καλὰ ποὺ τὴ θυμήθηκες! Ξέρεις, τὸ λοιπόν, πῶς σὲ ἀγαπάει ἡ κυρά Λουκούμω; Ἄν πέσης στὰ χέρια της κάηκες!

— Τί θὰ μοῦ κάνη;

Καὶ ὁ νῆνος τῆς ἀποκρίνεται ποιητικά:

«Δὲν ξέρω: ἡ ἀγάπη σας σὲ τί θὰ καταλήξῃ....

Πάντως, γυρίζει νὰ σὲ βρῇ γιὰ νὰ σέ..... στραμπούληξῇ!».

— Θὰ πάω νὰ τὴ σχίσω μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια! μούγριζει ἡ Τζέιν. Καὶ παρατῶντας τὸν Ποκοπικό, ξεκινάει τρέχοντας πρὸς τὴ σηλιά τοῦ Ταρζάν.

Πάντα ζήλευε τὸ σύντροφό της. Μὰ τῶρα τὸν ζηλεύει περισσότερο. Γιατὶ τὸ μαγικὸ φίλτρο «Χουρουχούφ» τὸν ἔχει κάνει νέο. Πιὸ νέο ἀπ' αὐτὴν!

Ὁ νῆνος τῆς φωνάζει, καθὼς ξεμακραίνει:

— Κουράγιο καὶ καλὴ δύναμι! Στὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ νύκνηνη!...

Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΓΙΟΧΑΝΑ!

Καὶ τῶρα, ὡς ξαναγυρίσω με στὸ μέρος ποῦ γίνεται τὸ φοβερὸ μακελειό.

Ὅπως θυμόσαστε εἶχαμε ἀφήσει τὴν Ταταμπού καὶ τὸν Γιαχάμπα νὰ παλεύουν καὶ νὰ κτυπιῶνται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία. Πιστ' ὅλο ποῦ τὸ τεράστιο μαῦρο φίδι θρίσκειται κουλουριασμένο στὰ κορμιά τους.

Ξαφνικά — ὅπως ἀκούσαμε — ἄγριος θρυχηθμός λιονταριοῦ σχίζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἐνῶ ταυτόχρονα μιά γλυκεῖα καὶ ἡρεμὴ γυναίκα φωνὴ ἀκούγεται νὰ λήθῃ στὸ θηρίο:

— Πρόσεξε, Ἀράν: Δὲν πρέπει νὰ πάθῃ κακὸ τὸ φίδι!...

Εἶναι ἡ ὑπέροχη Γιοχάνα! Μαζὶ μὲ τὸ ἀγαπημένο πιστὸ λιοντάρι της: τὸν Ἀράν!

Εἶναι ἡ ἁγία μελαψὴ γυναίκα! Ἡ ἀγνὴ καὶ ἀδύναμη Χριστιανή, ποῦ ἡ καλωσύνη της δαμάζει στὴ Ζούγκλα καὶ θηρία καὶ ἀγρίους!

Ζῇ σὲ κάποια μακρινὴ περιοχή. Μὰ περνώντας τυχαία ἀπ' ἐκεῖ, ἄκουσε τ' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητὰ τῆς ἁμοιρῆς Κόρης...

Ἔτσι, φθάνοντας κοντὰ ἀντικρύζει τὸ κακὸ ποῦ γίνεται.

Ἀμέσως στέλνει τὸ λιοντάρι της νὰ σώσῃ τοὺς δυὸ ἀν-

θρώπους από το θανατερό άγκάλιασμα του έρπετου. Ταυτόχρονα, όμως, και το συμβουλευεί:

— Πρόσεξε, Άράν: Δεν πρέπει να πάθης κακό το φίδι!...

Και νά: Το λιοντάρι χύνεται άμέσως με άκράτητη όρμη πάνω στο τραγικό σύμπλεγμα. Άρπάζει στα γέρα σαγόνια του το λαιμό του φοβερού έρπετου. Τόν σφίγγει σιγά-σιγά.

Το φίδι παρατάει τώρα τα δυό θύματα. Και πασχίζει να κουλουριασθή στο κορμί του θεριού. Μά το λιοντάρι έμποδίζει κάθε τέτοια άπόπειρα, σφίγγοντας πιό δυνατά το λαιμό του. Όσπου, γρήγορα το κάνει να παρालύση από τούς πόνους.

Τέλος, το σέρνει λίγο πιό πέρα και το παρατάει. Κ' εκείνο, σφυρίζοντας άπαίσια, σέρνεται ανήμπορο. Χάνεται στα πυκνά χαμόκλαδα της περιοχής.

Λεύτεροι τώρα ό Γιοχάμπα και ή Ταταμπού πετιώνται όρθοί!

Στά τριχωτά στήθια του μαύρου γίγαντα φαντάζει μεγάλη ματωμένη πληγή. Αυτή πού άθελα τούκανε ή μελαψή Κόρη.

Ό Φύλαρχος, πού βλέπει το αίμα του να τρέχει, χύνεται πάλι να τη σπαράξη. Μά ή Ταταμπού είναι Έλληνίδα. Ό φόβος ποτέ δεν φώλιασε στην καρδιά της.

Έτσι, άτρόμητη πάλι, βέ-

χεται κι' αυτή την επίθεσι του μαύρου γίγαντα.

Όμως άλλοιμονο!... Ό Γιοχάμπα είναι άσύγκριτα πιό δυνατός άπ' αυτήν. Και ό άγώντας άνισος.

Τώρα πού είναι λεύθερος από το άγκάλιασμα του φιδιού, σίγουρα θά τη σπαράξη!...

Μά δεν προφθαίνει. Γιατί ή Γιοχάνα, ή Βασίλισσα της Καλωσύνης, γνέφει πάλι στο λιοντάρι της.

Και ό Άράν, μ' ένα τρομερό πήδημα σωριάζει κάτω τόν Γιοχάμπα,

Ή πονετικιά χριστιανή σκύβει τώρα πάνω στόν μαύρο γίγαντα. Ή γλυκειά φωνή της έχει μιά παράξενη γοητεία:

—Ήσυχασε, καλέ μου άνθρωπε! το λέει. Διώξε από την ψυχή σου την όργη. Διώξε από την καρδιά σου το μίσος!... Μάθε ν' αγαπάς και τούς έχθρους σου άκόμα. Έτσι μονάχα θά βρής τη χαρά και την ευτυχία της Ζωής!... Μή ζητάς να χορτάσης την ψυχή σου από την άγρια ήδονή της έκδίκησης!...

Και συνεχίζει σά να παραμιλά σ' ένα γλυκό όνειρο:

—Ή αγάπη!... Μόνον ή Άγάπη μās κάνει να νοιώσουμε το μεγαλείο του Θεού! Το μόνον, το μεγάλο, το άληθινό, το παντοδύναμο Θεού!...

Ό Γιοχάμπα άνασηκώνεται άργά. Λέει δέν βγάζει από τα χείλια του. Τα λόγια της

άγνωστης μελαψής γυναίκας
βουίζουν παράξενα στ' αυτιά
του...

Τέλος ξεκινάει σάν ύπνωτισ-
μένος. Χάνεται γρήγορα πί-
σω από την πυκνή παρθένα
βλάστησι...

Η Ταταμπού σκύβει με σε-
βασμό. Φιλάει το χέρι της ά-
γιας γυναίκας:

— Σ' ευχαριστώ! Μου έσω-
σες τη ζωή!

Εκείνη χαμογελάει πονε-
μένα:

— Όχι εγώ! Ό μεγάλος
Θεός σ' έσωσε, κόρη μου!...
Τό δικό μου χρέος είναι άλ-
λο: νά σώσω την ψυχή σου!
Νά σου δείξω τό άνηφορικό
μονοπάτι της Άρετης... Αύ-
τό θά σέ φέρη κοντά στον με-
γάλο κι άληθινό Θεό. Αυτό
θά σέ άνεβάση στο θρόνο της
Άγάπης!

Η Ταταμπού έχει σατίσει.
Δέν πολυκαταλαβαίνει τά λό-
για της παράξενης αυτής γυ-
ναίκας!

Ετσι, της ξαναφιλάει βια-
στικά τό χέρι. Καί φεύγει
σάν νά την κυνηγάνε... Τρα-
βάει κατά τη σπηλιά του Ταρ-
ζάν. Θέλει νά συναντήσει
γρήγορα τη μισητή Τζέιν. Νά
την τιμωρήση σκληρά για τό
κακό που της έκανε.

Γιατί ή πανώρια «Κόρη της
Ζούγκλας» δέν είναι χριστια-
νή. Καί άγρια ένστικτα φω-
λιάζουν άκόμα στά στήθια
της!...

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

“Ας άφήσουμε τώρα για
λίγο την Ταταμπού. “Ας πα-
ρακολουθήσουμε τη μανια-
σμένη Τζέιν που φθάνει στη
σπηλιά του άλλοτε συντρόφου
της.

Ό “Αρχοντας της Ζούγ-
κλας, που είναι πιά ένα είκο-
σάχρονο παλικάρι, παίζει καί
γελάει με την πανέμορφη μι-
κρή Νταλιάνα.

Η Τζέιν δέν χύνεται νά
τούς κατασπαράξη. Η κα-
ταχθόνια γυναίκα έχει, στο
μεταξύ, καταστρώσει ένα σα-
τανικό σχέδιο.

— Ταρζάν! του λέει. “Εχω
πάψει πιά νά σ' αγαπώ. Καί
καθόλου δέν ζηλεύω την και-
νούργια σου συντρόφισσα.
“Εχω πάρει την απόφασι νά
φύγω. Νά ξαναγυρίσω στην
Άγγλία. Την πατρίδα μας...

— Κ' ήρθες νά με άποχαι-
ρέτσης; τη ρωτάει ειρωνικά.

— Όχι... “Ηρθα μόνο νά
σου πώ πώς ό Γκαούρ πεθαί-
νει. Από στιγμή σέ στιγμή
θά ξεψυχήσει.

Ό λευκός γίγαντας πετιέ-
ται όρθός:

— Γιατί; Είναι άρρωστος;
Τόν χτύπησε κανένας;

— Όχι! του ξαναλέει ή σα-
τανική γυναίκα. Ό «φίλος»
σου πεθαίνει από γεράματα.
Μή ξεχνάς πώς είναι τώρα
όγδόντα χρόνων!

Ό Ταρζάν την παρακα-
λάει:

— Πρέπει νά τον σώσουμε,
Τζέιν! Δέν θέλω νά πεθάνη!

Ὁ τεράστιος στεριανὸς Κάβουρας ἔχει ἀρπάξει στὶς τρομερὲς δαγκάνες του τὸν ἄμοιρο Μπέϊμπυ. Ὁ Ποκαπίκο, πάνω στὴ ράχη του, ἀνεμίζει τὴ χατζάρα!

— Ναι, τοῦ κάνει ἐκεῖνη. Γι' αὐτὸ πῆγα στὴ γιάτρισσα Χούλχα...

— Λοιπόν;

— Λέει πὼς μόνο ὁ Νάχρα Ντοῦ ἔχει τὸ ἀντιφάρμακο τοῦ «Χούρουχούφ». Αὐτὸ θὰ μπορέση νὰ τὸν ξανακάνη νέον, ὅπως ἦτανε πρὶν τὸ πιῆ...

Καὶ προσθέτει:

— "Αν λοιπόν τὸν ἀγαπᾷς, τρέξε ἀμέσως στὴν καταπακτὴ τοῦ παντοδύναμου Μάγου. "Αν πάω ἐγώ, θὰ μὲ σκοτώσῃ. Γιατὶ μὲ τὸ πιστόλι μου εἶχα καταφέρει νὰ τοῦ

πάρω τὸ φίλτρο ποὺ σᾶς πότισα!...

»Καὶ τώρα φεύγω. Σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσης εὐτυχισμένος μὲ τὴν καινούργια ὁμορφὴ συντροφίσοῦ σου!...

Ἡ ἄμοιρη Νταλιάννα τὴν ἀκούει καὶ συλλογιέται:

— Τὶ εὐγενικιὰ γυναῖκα ποὺ εἶναι! Πόσο μεγάλη καλωσύνη κλείνει μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά της!

Ἡ Τζέιν ξεκινάει ἀμέσως ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα. Ὁμως μόλις ξεμακρύνει λίγο, σταματᾷ. Τρυπώνει καὶ κρύ-

Θεσται σὲ κάποιον μεγάλο πυκνό θάμνο. Σάν ἀλεπού πού παραμονεύει τὸ θῦμα τῆς...

Ταυτόχρονα καὶ ὁ Ταρζάν ξεκινᾷ μονάχος, παίρνοντας ἀντίθετη κατεύθυνσι. Αὐτὸς τρέχει βιαστικὸς γιὰ τὸ ὑπόγειο τρομακτικὸ ἄντρο τοῦ ἀπαίσιου Νάχρα Ντού...

.....
Ἡ Τζέιν ἀφήνει νὰ περάσῃ λίγη ὥρα. Ὑστερα ξετρυπώνει, σιγά-σιγά, ἀπὸ τὸ θάμνο πού κρύβεται. Προχωρεῖ στὰ δάκτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν τῆς. Ὡσπου φθάνει, ἀθόρυβα, μπροστὰ στὸ ἀνοιγματο τῆς σπηλιάς. Ἐνα ἀδύναμο λυχνάρι φωτίζει τὸ ἔσω τερικὸ τῆς...

Τὸ φεγγάρι ἀρμενίζει τώρα κατὰ τὴ δύσι του...

Ἡ ἄμοιρη Νταλιάννα, ξαπλωμένη στὰ στρωσίδια τῆς κοιμᾶται βαθειά. Μοιάζει μ' ἓνα ὁμορφο μυρωμένο ἀγριο-λούλουδο!

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα μπαίνει στὴ σπηλιά. Παίρνει ἀπὸ κάποια γωνιά ἓνα χορτάσχοινο. Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη ἰθαγενῇ, κάνει ὅσο μπόρεῖ πὶδ γρήγορα.

Ὅταν ἡ Νταλιάννα ξυπνᾷει βρισκεται δεμένη χειροπόδα-ρα.

Ἡ Τζέιν καγχάζει:

— Χά, χά, χά!... Θὰ λογαριαστοῦμε τώρα ὁμορφο-νειά μου!...

Τὴν ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἔνα πόδι. Τὴ σέρνει σάν σακκὶ ἔξω. Καὶ φρικτὰ βασανιστήρια ἀρχίζει νὰ τῆς κά-

νη:

Τὴν κτυπᾷ ἀλύπητα! Τὴν ποδοπατᾷ μὲ λύσσα! Τῆς ξεριζώνει τὰ μαλλιά. Σχίζει μὲ τὰ νύχια τὶς σάρκες τῆς. Ἡ ἄμοιρη μελαψὴ κοπέλλα, οὐρλιάζει ἀπὸ τοὺς πόνους. Παρακαλᾷ τὴν κακουργὰ λευκὴ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ φοβερά μαρτύρια πού τῆς κάνει.

Μὰ ἡ Τζέιν, μονάχα δταν κουράζεται πιά, σταματᾷ...

Τέλος, μαζεύει ἀπὸ γύρω ἓνα σωρὸ ξερά κλαδιά. Ἀνάθει μιὰ μεγάλη φωτιά. Ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κάψῃ ζωντανή!...

Ὅμως ὁ καλὸς Θεὸς λυπᾶται τὸ ἄμοιρο θῦμα:

Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀνθρώπου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Ἐνας τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, σπαρακτικὸ βογγητό:

— Ὡωωχχχ!...

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΤΟΥ «ΧΟΥΡΟΥΧΟΥΦ»

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας — ὅπως εἶδαμε — φεύγει τρέχοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά του. Φθάνει γρήγορα στὴν ὑπόγεια φρικτὴ κατακόμβη τοῦ ἀπαίσιου μονόφθαλμου Μάγου.

Ὁ Νάχρα Ντού τὸν ὑποδέχεται χαμογελῶντας:

— Τὸ φίλτρο μου ἔκανε τὸ θαῦμα του, καθὼς βλέπω! Ξανάνειώσες Ταρζάν. Χό, χό,

χό!...

— Ναι, μουρμουρίζει θλιμμένα, ο λευκός γίγαντας. Έγώ βέβαια ξανάνειωσα. Όμως ο Γκαούρ, γίνηκε ογδόντα χρονών γέρος!... Κι' αότη τη στιγμή ξεψυχάει. Πεθαίνει από γεράματα, ο δυστυχής!...

»Πέο' μου, λοιπόν, παντοδύναμε Μάγε της Ζούγκλας: Τι πρέπει να κάνω για να τον σώσω; Πώς θα του ξαναδώσω τα χαμένα νειάτα μου;

Ο Νάχρα Ντου καγχάζει πάλι:

— Αυτό που ζητάς είναι εδ-κολο για μένα. Μά πολύ δύσκολο για σένα! Χό, χό, χό!

Και ψάχνοντας σ'α σύνεργά του, δίνει στον Ταρζάν ένα μεγάλο μαύρο χάπι:

— Είναι ξεραμένο φαρμάκι κόμπρας! του λέει. "Αν το πάρης, θα ξαναγίνετε κ' οι δυό σας όπως είχατε πριν: Έσ'α σαράντα χρόνων κι' ο Γκαούρ είκοσι. Το ίδιο θα συμβή αν το χάπι αυτό το πάρη και ο μελαψός γίγαντας: Έκείνος θα ξανανειώση κ' έσ'α θα ξαναγεράσης!...

Και προσθέτει ανήσυχος:

— Μόνο πρόσεξε μη το χά-σης!... Είναι το τελευταίο χάπι που μου έχει μείνει. Για να ξαναφτιάξω άλλο, πρέπει να μαζέψω το φαρμάκι από έφτα κόμπρες! Και δεν είναι τόσο εύκολο, όπως καταλα-θαίνεις!

.....

Ο Ταρζάν προχωρεί τώρα για το θεόρωτο πέτρινο βου-

νό. Όμως φαίνεται άναποφά-σιστος. Σέ μι'α στιγμή μουρ-μουρίζει σ'α να κουβεντιάση με τόν έαυτό του:

— Ναι!... Θέλω να σώσω τόν Γκαούρ από τ'α γεράματα και τ'ο θάνατο... Μά για να γίνη αυτό πρέπει να θυσιάσω τ'α νειάτα μου. Νά ξαναγίνω ένας μεσόκοπος άντρας... Όμως όχι! Αυτό δεν θ'α τ'ο δεχτώ ποτέ!...

Λίγο πιο πέρα ο "Αρχοντας της Ζούγκλας περνάει ένα πο-τάμι. Και πετάει σ'α νερά του το χάπι. Τ'ο έξαφανίζει!...

Όμως έξακολουθεί να προ-χωρή. Θέλει να φθάση σ'την κορφή του Έλληνικού βου-νοϋ. Νά ξαναδη, έστω και για στερνή φορά, τόν έτοιμο-θάνατο — όπως τόν νομίζει — φίλο του!

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

Μά τί ν' απέγιναν, άραγε, ο Μπέϊμπυ και η Χουχού; Πα-ρά λίγο να τ'α ξεχάσουμε, α-λήθεια!...

Για θυμηθήτε, λοιπόν: Τους είχαμε 'δει να κρύβουν τόν γερασμένο και ανήμπορο Γκαούρ σέ μι'α μικρή σπηλιά. Κάτω από τ'ο πίσω μέρος τ'ου θεόρατου βουνού. "Υστερα να φεύγουν!...

Ο μελαψός Έλληνας μένει για λίγο εκεί. Μά σέ λίγο, σέρνωντας με δυσκολία τ'α γερασμένα πόδια του, βγαίνει έξω. Παίρνει άργά τ'ο μονο-πάτι για τ'η μακρυνή σπηλιά

του Ταρζάν...

Θέλει νά συναντήσει την αγαπημένη του Ταταμπού. Νά την έμποδίσω νά κάνη κακό στη Τζέιν.

.....
Στά μισά του δρόμου έχει αφάνταστα κουρασθή. Είναι έτοιμος νά σωριαστή κάτω...

Όμως την ίδια στιγμή βαρύ ποδοβολητό ακούγεται κάπου εκεί κοντά του. Καί στο φώς του φεγγαριού αντικρύζει ένα νέο, γερό καί όμορφο παλικάρι.

— Ταρζάν! 'Αγαπημένε μου Ταρζάν! κάνει μέ άνείπωτη χαρά ό γερασμένος γίγαντας.

Κ' ένώ τά θαλά γεροντικά μάτια του βουρκώνουν καί τά χλωμά ξεραμένα χείλια του τρέμουν, σωριάζεται κάτω.

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας τόν σηκώνει μέ λαχτάρα. Τά μάτια του δακρύζουν. 'Η καρδιά του σπαράζει μπροστά στην καπάντια του άλλοτε τρομερού γίγαντα.

Θέλει νά τόν σώση τώρα. Νά τόν ξανακάνη νέο παλικάρι, όπως ήτανε. Καθόλου δέν λογαριάζει άν ξαναγίνη κι' αυτός ένας μεσόκοπος κι' ανήμπορος άντρας!

Μά πώς; Τό σωτήριο χάπι τ'όχει πετάξει πιά στά νερά του ποταμιού. Καί ό Νάχρα Ντού δέν έχει άλλο νά του δώση!...

Ό Ταρζάν νοιώθει γι' αυτό τρομερή τύψη! 'Αφάνταστη ψυχική οδύνη! 'Αηδιάζει τόν ίδιο του τόν έαυτό! Καί δέν άργεί νά πάρη μιά τραγική

άπόφασι: Θά πεθάνη! Θά σκοτωθή!

Λίγο πιό πέρα ξέρει πώς βρίσκεται ένας βαθύς λάκκος. Γεμάτος άπαίσιες φαρμακερές κόμπρες.

Ό "Αρχοντας της Ζούγκλας τρέχει κατά κεί. Καί άτρόμητος, όπως πάντα, πέφτει μέσα. Πάνω στά κρύα κορμιά τών φοβερών φιδιών!

Αλοίμονο!... Οι κόμπρες αρχίζουν νά τόν δαγκώνουν. Καί τό κορμί του λευκού γίγαντα πλημμυρίζει από τό θανατερό φαρμάκι τους!

Όμως, τί παράξενο! Ό Ταρζάν δέν πεθαίνει... Νοιώθει μονάχα τίς δυνάμεις του νά λιγοστεύουν. Νά μεγαλώνη στά χρόνια. Νά ξανάρχεται στην ηλικία πού είχε πρίν.

Τά όμορφα νειάτα, σέ λίγες στιγμές, έχουν φτερουγίσει από πάνω του!...

Τί νά είχε συμβή;

Τό μαύρο χάπι του μονόφθαλμου Μάγου ήταν — όπως είπε — ξεραμένο φαρμάκι κόμπρας. "Αρα τό φαρμάκι του φιδιού αυτού ήταν τό αντίδοτο πού θά έξουδετέρωνε τό μαγικό φίλτρο «Χουρουχούφ».

Έτσι, τώρα πού οι κόμπρες δάγκωσαν τόν Ταρζάν, φέραν τό ίδιο άποτέλεσμα. Αυτό δηλαδή, πού θά έφερνε καί τό χάπι.

Καί νά: Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές καί πάνω από τόν φρικτό λάκκο παρουσιάζεται άνήσυχος ό Γκαούρ.

— Ταρζάν! Έδω έρίσκεσαι, έδερφέ μου;

Ὁ μεσόκοπος πιά Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τὸ κεφάλι του. Καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρὺζει ἓνα θαῦμα:

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας δὲν εἶναι πιά ἀνήμερος καὶ ἀσπρομάλλης γέροντας. Ἐχει ξαναγίνει τώρα ἓνα νέο, γερὸ καὶ πανώριο παλικάρι! Ὅπως ἀκριβῶς ἦταν πρὶν τὸν ποτίσουν μὲ τὸ φίλτρο χουρουχούφ!

Ἔτσι δὲν εἶχε πεῖ πῶς θὰ γίνη καὶ ὁ Νάχρα Ντού;

Ὁ Γκαούρ σκαρφαλώνει τώρα σβέλτος σ' ἓνα κοντινὸ γιγαντιαῖο δέντρο. Κόβει ἓνα μακρὺ γερὸ χορτόχοινο.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ταρζάν θρίσκετ' ἔξω.

— Μούσωσες, γιὰ μιὰ ἀκόμα, τὴ ζωὴ! τοῦ λέει. Ὅποια χάρι μοῦ ζητήσης, θὰ στὴν κά νω ἀμέσως.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τοῦ ἀποκρίνεται:

— Θέλω νὰ διώξης ἀπὸ τὴ σπηλιά σου τὴν ξένη γυναίκα... Θέλω νὰ συχωρέσης τὴ Τζέιν... Νὰ ξαναγίνη ἡ καλὴ κι' ἀγαπημένη σου συντόφισα!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει χαμέννα:

— Μὰ ἡ Τζέιν εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς σου! Αὐτὴ σὲ πότισε μὲ τὸ φίλτρο τοῦ μάγου. Αὐτὴ σ' ἔκανε γέρο!... Πῶς λοιπὸν ζητᾷς νὰ τῆς κάνης καλὸ;

— Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Γκαούρ. Ἀμα ἓνας ἄνθρωπος δὲν μπο

ρεῖ νὰ συγχωρῇ καὶ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθροὺς του, τότε πῶς θὰ μπορέση νὰ τοὺς κάνη φίλους του;

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό. Καὶ ἀναστενάζοντας ψιθυρίζει μὲ παρὰ πονο:

— Πόσο λυπᾶμαι ποὺ δὲν γεννήθηκα κ' ἐγὼ Ἕλληνας!.

.....
Οἱ δυὸ ὑπέροχοι καὶ ἀγαπῇ μένοι γίγαντες τῆς Ζούγκλας, ξεκινᾶνε σὲ λίγο. Παίρνουν κα τεύθυναι πρὸς τὴ Δύσι...

ΔΡΑΜΑ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ... ΚΑΒΟΥΡΑΣ

Ὁ φοδερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, ἀπὸ ὧρες πολλὰς τριγυρίζει στὴ Ζούγκλα. Στὸ φῶς τοῦ ὀλόγιμου φεγγαριοῦ ψάχνει νὰ βρῇ τὴν πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα.

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ μαζί μὲ τὴ μελιστάλαχτη Χουχού. Μάταια κι' αὐτοὶ ζητᾶνε τὴ χαμένη Ταταμπού.

Ἔτσι, συναντιῶνται τυχαῖα κάπου.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τοῦ τοὺς βλέπει, ἐξαγριώνεται:

— Ραντεβουδάκι βγήκατε, βρὲ μικρόβια! Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Ἡ πονηρὴ πυγμαία καταλαβαίνει πῶς ζηλεύει. Καὶ ζητάει νὰ τοῦ τονώσῃ τὴν ὑποψία:

— Καλὲ τί κακὸ εἶν' αὐτό; Καλὲ ὅπου νὰ πάω ἀπὸ πίσω θὰ μὲ παίρνης; ὦχ, ἀδερφέ!

Δέν μπορώ, δηλαδή, ούτε να ...παρεξτραπώ λιγάκι; Μē συγχωρείτε κιδλας!

Ο νάνος τραβάει τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του:

— Άπαξ και παρεξτράπη, θά σφαγής!

Ο γιός του Ταρζάν γελάει:

— Χί, χί, χί!... Και θέβαια και θεβαιότατα!...

Ο Ποκοπικό σηκώνει τη χατζάρα. Τη ζυγίζει πάνω από το κεφάλι του Μπέϊμπυ:

— Μάγκα!... Αιώνια σου ή μνήμη!...

Ο διάδοχος της Ζούγκλας τραβιέται λίγο, και ή λάμα της περνάει ξυστά από τ' αυτί του, Δέν του κάνει κακό.

— Νά πάρη ο Διάβολος! μουρμουρίζει ο νάνος. Ή χατζάρα μου έπαθε... άφλογιστία!

Και προσθέτει άγέρωχα:

— Κατόπιν τούτου σου άπονέμω χάρις! Ζήσε μίστερ Φάβα!...

Ο Μπέϊμπυ ξεκαρδίζεται πάλι στα γέλια:

— Χί, χί, χί!... Και θέβαια και θεβαιότατα!...

Ο Ποκοπικό τόν κυττάζει με θαυμασμό:

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου!... Πρέπει να κυτταχτής σέ... κτηνίατρο! Μοῦ φαίνεται πώς πάσχεις από ... πλατυποδία του έγκεφάλου!

Και για να μην ξεχνάη την τέχνη, του σκαρώνει ένα στιχάκι:

«Ένα άπορώ κ' έξίσταμαι:

Πώς ο Ταρζάν, ώιμένα, έδγαλε τέτοιον... «λάχανον», παιδί μου, σάν κ' έσένα!».

Όμως μόλις προφθάνει να τὸ τελειώση. Γιατί, ταυτόχρονα σχεδόν, ή Χουχού θγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Άσασ!...

Και ο νάνος αντικρύζει σέ μικρή άπόσταση, κάτι άφάνταστα τρομακτικό: Είναι ένας γιγαντιαίος κάθουρας της στεριάς. Από τὰ πιό παράξενα και σπάνια θηρία της Ζούγκλας!

Τεράστιο μαύρο μαλλιαρό καθούκι! Χοντρά και άγκαθω τὰ πόδια, δεξιά και άριστερά. Και μπροστά οι μεγάλες φοβερές δαγκάνες του.

Φρικτό και άπαίσιο τέρας! Στο αντίκρουσμά του παγώνει τὸ αίμα ανθρώπων και θηριών!

Και νά: με τίς τρομακτικές δαγκάνες του άρπάζει άμέσως τὸν Μπέϊμπυ! Τὸ άμοιρο παιδί σπαρταράει και ξεφωνίζει με φρίκη!

Ο Ποκοπικό κυττάζει τὸ τέρας με θαυμασμό. Μουρμουρίζει καθώς ξερογλείφεται:

— Φίνα καθούρια αὐτά!... Πόσο νάχουνε τὸ κίλό;

Τὸ φοβερό θηρίο ξεκινάει τώρα με τὸ θῦμα στίς δαγκάνες, για τὴ φωλιά του. Σίγουρα θά πηγαίνη να τὸ καταβροχθίσῃ...

Η Χουχού κλαίει και κτυπιέται:

— Πωπώ, καλέ, τί γλέπουνε

τά μάτια μου!... Ποτές μου δεν θά ξαναφάω καθούρι. Μαγاریσμένα πράγματα!...

Σβέλτος ο νάνος τραβάει τη χατζάρα του. Καί πηδάει ὀρθός στή μαλλιαρή ράχι τοῦ γιγαντώσωμου καθούρα. Οἱ δαγκάνες του δὲν μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν ἐκεῖ.

"Αμέσως ἀρχίζει νὰ κτυπάει καὶ νὰ κόβει, ἕνα - ἕνα τὰ τέσσερα ποδιάρια τοῦ θηρίου. Αὐτὰ πού θρίσκονται δεξιὰ ἀπὸ τὸ καθούκι του. Τοῦ ἀφήνει μόνο τ' ἄλλα τέσσερα πού θρίσκονται ἀριστερά του.

Τὸ τέρας παρατάει τῶρα τὸν Μπέιμπυ. Καί πασχίζει νὰ τρέξει. Νὰ φύγει, νὰ σωθῇ! "Ὁ μῶς τὸ μόνο πού καταφέρνει εἶναι νὰ γυρίσει, σὰν σβούρα, ἐκεῖ στὸ ἴδιο μέρος πού θρίσκεται.

Ἡ Χουχού κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό τὸν Ποκοπίκο:

— Εἶσαι σπουδαῖος, πού τρομάρα νὰ σοῦρθη! Εἶσαι ὑπέροχος πού κακὸ χρόνο νύχης! Μὲ συγχωρεῖτε κιδίας!

Τὸ τεράστιο καθούρι τῆς στεριάς συνεχίζει τὸν τρελλὸ

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού κυττάζουν κατάπληκτοι τὴν ἀπίστευτη μεταμόρφωσι τοῦ Μπέιμπυ. Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν δὲν εἶναι πιά χαζὸς καὶ γελοῖος!

χορό! Τὸ μανιασμένο στριφογύρισμά του! Μὲ τὰ τέσσερα ἀριστερά πόδια ποὺ τοῦ ἔχουν μείνει, οὔτε μπρός, οὔτε πίσω μπορεῖ νὰ πᾶ! οὔτε δεξιά, οὔτε ἀριστερά!...

Ὁ νᾶνος τοῦ ρίχνει μιὰ τελευταία ματιά. Καὶ γνωματεύει:

— "Ἐτσι θὰ γυρίξῃ σὰν σθούρα, τὸ φουκαριάρικο! Μέχρι νά... βαρεθῇ καὶ νὰ ψοφήσῃ!

Η ΤΡΟΜΑΡΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ

Μὲ ὕφος καὶ τσιμπὲ ἥρωα, ὁ Ποκοπικό διατάζει:

— "Ἀρκεῖ, τὸ λοιπόν. "Ἄς παγαίνουμε...

Καὶ παρατώντας τὸν ἀνάπηρο γιγαντιαῖο κάθουρα, πιάνει ἀγκαζέ τὴν πυγμαία. Προχωροῦν...

Ὁ Μπέιμπι τοὺς ἀκολουθεῖ, τρικλύζοντας σὰν μεθυσμένος. Σκουντάφτει στὶς πέτρες καὶ παραπατάει στὰ χαντάκια ποὺ θρίσκονται μπροστά του.

— Καλὲ πῶς παγαίνεις ἔτσι γλύκα μου; τὸν ρωτᾷ ἡ Χουχού. Καλὰ μπᾶς καὶ μέθυσε ἀπὸ τὴ λαχτάρα σου;

"Ὁμως ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει μεταμορφωθῇ τώρα. Ἡ ἔκφρασίς του εἶναι παράξενα σοβαρή. Δὲν ἔχει πιά τὸ παλὸ ἡλίθιο ὕφος του. Δὲν χαζογελάει «Χί, χί, χί»! Οὔτε λέει: «Καὶ θεθαία καὶ θεβαιότατα».

Ἡ στάσις του δὲν εἶναι πιά κωμική, οὔτε ἡ ἐμφάνισίς του γελοία!

Εἶναι φανερό πῶς κάποια σπουδαία ἀλλαγὴ ἔχει γίνει στὴν ὑπαρξί του!

— Δὲν ξέρω τί ἔχω πάθει! Θαρρῶ σὰ νὰ μὴ θλέπω καλά. Γι' αὐτὸ σκουντάφτω!...

Ὁ Ποκοπικό κοντοστέκεται καὶ γελάει:

— Κρίμας ποῦχεις καί... τέσσερα μάτια, φουκαρά μου!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Τέλος τραβάει καὶ βγάζει τὰ γυαλιά ποὺ φοράει.

Καὶ νά: Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ χαρὰ τώρα! Μὲ τὰ γυμνά του μάτια κυττάζει λαίμαργα γύρω. Πότε κοντά. Πότε μακριά... Καὶ ξεφωνίζει σὰν τρελλός:

— Βλέπω! Βλέπω! Ξανάβρα τὸ φῶς μου!... Τὰ γυαλιά ποὺ φοροῦσα μ' ἔκαναν νὰ σκουντάφτω!...

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω:

— Γενικὴ ἀνακαίνισι γλέπω! Μπράβο! Πολὺ σὲ γουστάρω ἀδερφέ μου!

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει: Πολὺ νοστιμούλικος μοῦ γίνηκες, ποὺ κακὸ χρόνο νάχης χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Πραγματικά: Σὲ λίγες σιγμὲς μέσα, ὁ Μπέιμπι ἔχει γίνῃ ἀγνώριστος!

Κι ὅμως δὲν πρόκειται γιὰ κανένα μυστήριον ἀνεξήγητο. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλοῦς:

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν -- σὺν ἦταν μικρός -- εἶχε περᾶναι μιὰ μεγάλη τρομάρα! Κεῖναι δυνατό ψυχικὸ κλωνισμό'...

“Ένας πεινασμένος κροκοδειλος τόν άρπαξε στις τρομερές μασσέλες του...”

“Ο Άρχοντας της Ζούγκλας σκότωσε, θέβαια τότε τὸ θεριό, Κ’ έσωσε τὸ γιό του. “Ομως ἡ λαχτάρα πού πέρασε ὁ Μπέιμπυ, άφησε πάνω του τὰ σημάδια της: Τὸν έκανε χαζό, Γι’ αὐτὸ αναγκάστηκε νά φορέση τὰ γυαλιά.

“Ἡ γιάτρισσα Χούλχα εἶχε πεῖ τότε: Κανένα ἀπὸ τὰ θαυτουργά θότανά μου δὲν μπορεῖ νά γιατρέψη τὸ παιδί. “Ο γιὸς τοῦ Ταρζάν θά ξαναγίνη ὅπως ἦτανε, μονάχα ἂν τύχη νά ξανασπεράση ποτὲ μιὰ τόσο μεγάλη τρομάρα! Τὰ κουσούρια πού τοῦμειναν ἀπ’ τὴ μιὰ, θά γιατρευτοῦν ἀπ’ τὴν ἄλλη!..

“Εται, λοιπόν, δὲν ἔγινε;

Τὸ τεράστιο καθούρι τῆς στεριάς, μὲ τίς φοβερές δαγκάνες του, ἔφερε τρομακτικὸ ψυχικὸ κλονισμό στὸν ἄμοιρο Μπέιμπυ. Κι’ αὐτὸ τὸν ξανάκανε ὁμορφο, ἔξυπνο καὶ σοβαρὸ παλικάρι. “Αντάξιο γιὸ τοῦ μεγάλου καὶ δοξασμένου πατέρα του : Τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν!

“Ο Ποκοπίκο «τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει»!

— Σὰν πολὺ τσίφτης γίνηκες, ἄδερφέ μου! τοῦ λέει. Κοντεύεις νά μᾶς φᾶς στὸ... τσαχπινιλίκι!

.....

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε κατὰ τὴ δύσι. Παίρνουν τὰ μονοπάτια πού θά τοὺς βγάλουν στὴ σπηλιά τοῦ “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας...

ΤΟ ΘΕΙΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ

“Ας τρέξουμε ὅμως ἐμεῖς πιὸ μπροστὰ ἀπ’ αὐτοὺς...

Καὶ νά: Στὴ σπηλιά ξαναβρίσκουμε τὴ Τζέιν, ὅπως τὴν άφήσαμε: “Έχει ἀνάψη φωτιά κ’ έτοιμάζεται νά κάψῃ ζωντανὴ τὴν ἄμοιρη μελαψὴ Ἰταλιάνα.

“Ομως ὄχι! “Ο καλὸς Θεὸς ἐπεμβαίνει κι αὐτὴ τὴ φορὰ. Γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολὴ τὸ ἀκούγεται ξαφνικά νά πλησιάζῃ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ἑξαλλῃ καὶ λαχανιασμένη ἡ Ταταμπού.

— Μήρηη! Μὴ Τζέιν... Μὴν κάνεις αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τῆς φωνάζει. Καὶ χύνεται νά τὴν ἐμποδίση.

“Ομως ἡ “Αρχόντισσα τῆς Ζούγκλας προφθαίνει καὶ τὴν πυροβολεῖ. Τὸ πυρωμένο θῆμα βρίσκει τὴν πανώρια “Ελληνίδα στὸ πόδι. Σωριάζεται κάτω.

— “Ωωωχχχ!...

Μὰ ἡ ὑπέροχη Ταταμπού καθόλου δὲν λογαριάζει τὴν τραγικὴ θέσι πού βρίσκεται. Οὔτε δίνει καμμιὰ σημασία στὸ ἄφθονο αἷμα πού τρέχει ἀπὸ τὴν πληγὴ της. Μόνο παρακαλᾷ τὴν κακιὰ γυναίκα:

— Μή, ἀδελφή μου!... Μὴν κάνης κακὸ στὴν ἀπροστάτευτὴ αὐτὴ ἡ κοπέλλα! “Αν ἡ ψυχὴ σου διψᾷ γιὰ αἷμα, σκότωσε ἐμένα!

“Ἡ Τζέιν σταματᾷ ἀπτόμα. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητη, μαρμαρωμένη! Τὸ

φονικό πιστόλι ξεφεύγει από το χέρι της. Πέφτει κάτω.

«Η καλωσύνη της Ταταμπού την έχει άφοπλίσει!

«Ετσι, σιγά - σιγά, συνέρχεται. Νοιώθει αφάνταστη τύψη. Φοβερή ντροπή για τον έαυτό της!

Το υπέροχο ψυχικό μεγαλείο της πανώριας Έλληνίδας, θαμπώνει τα μάτια της. Τα γατίσια μάτια που έχουν συνηθίσει να θλέπουν μονάχα στο σκοτάδι της κακίας!

Και νά: Σκύβει άμέσως πάνω από την άμοιρη Νταλιάννα. Τη λύνει γρήγορα. Τη βοηθάει να σηκωθεί. Τη φιλάει με αγάπη στο μέτωπο:

— Πήγαινε, κοπέλλα μου! της λέει. Σε συγχωρώ για το κακό που μου κανες. Συχώρεσέ με κ' εσύ!... Όμως καλά θα είναι να μην ξανασυναντηθούμε ποτέ!...

«Η μελαψή ιθαγενής δεν πιστεύει στ' αυτιά της. Και, ξεκινώντας απότομα, τὸ θάζει στα πόδια φοβισμένη. Σά νά την κυνηγάνε...

«Η Τζέιν φθάνει τώρα κοντά στην πεσμένη κάτω Ταταμπού.

— Συχώρεσέ με, αδελφή μου! της λέει. Κάποιος κακός δαίμονας είχε φωλιάσει στην καρδιά μου! Αυτός μ' έσπρωχνε να κάνω τὰ ἐγκλήματά που έκανα...

»Τώρα εσύ κατάφερες να τον διώξεις. Νά με λυτρώσης απ' τη φρικτή τυραννία του. Λυπήσου με, Ταταμπού. Μη με μισήσης!

Τὰ μάτια της υπέροχης Έλληνίδας θουρκώνουν. Την κυττάζει χαμογελώντας ιονεμένα:

— Σε αγαπώ Τζέιν!... Ό, τι κι αν μου κάνης θά σ' αγαπώ!... Δεν μπορώ... Δεν ξέρω να μισήσω!...

«Η μετανοιωμένη λευκή γυναίκα σκύβει τώρα. Μεγάλη δυσκολία καταφέρνει να σηκώσει την τραυματισμένη Κόρη και τη μπάζει μέσα στη σπηλιά.

Έκεί, πλένει την πληγή του ποδιού της. Βάζει πάνω της μια άσπρη άλειφή. Τη δένει με καθαρή γάζα.

Σε λίγο η Ταταμπού καταφέρνει να σηκωθεί. Και οι δυο πανέμορφες γυναίκες άγκαλιάζονται. Φιλιώνται με λαχτάρα, ξεσπώντας σε άκράτητους λυγμούς!

Τέλος παίρνουν την απόφαση: Θά φύγουν άμέσως για την καταπακτή του Νάχρα Ντού. Και θά του ζητήσουν να ξανακάνη τον Γκαούρ και τον Ταρζάν όπως ήταν πριν...

— «ΛΑΘΟΣ ΚΑΝΑΜΕ, ΠΑΙΔΙΑ!»

Μά δεν προφθαίνουν να ξεκινήσουν...

Την ίδια στιγμή: θήματα και γνώριμες φωνές ακούγονται έξω από τη σπηλιά.

Είναι οι δυο αγαπημένοι μας ήρωες: «Ο δοξασμένος Άρχοντας της Ζούγκλας και ο θρυλικός Έλληνας γίγαντας.

«Η Τζέιν και η Ταταμπού τους κυττάζουν χαμένα!

Τὸ θαύμα ἔχει γίνει!

Ὁ Ταρζάν δὲν εἶναι πιά εἰκοσάχρονο παιδαρέλι. Καὶ ὁ Γκαούρ δὲν εἶναι ὄγδοντάρης γέροντας.

Ὁ λάκκος μὲ τίς φαρμακερὲς κόμπρες εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας χύνεται τρελλὴ ἀπὸ λαχτάρια στὴν ἀγκαλιά τοῦ συντρόφου τῆς:

— Ταρζάν ἀγαπημένε μου! Συγχώρεσέ με!

Τὸ ἴδιο κάνει κ' ἡ Τατάμπού:

— Γκαούρ, ἀγαπημένε μου! Συγχώρεσέ τη!

Τὰ δυὸ ζευγάρια ἀλλάζουν φιλιὰ καὶ λόγια ἀγάπης!

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ὁ Ποκοπίκο. Τὸν ἀκολουθοῦν: ἡ Χουχού καὶ ὁ μεταμορφωμένος Μπέιμπυ.

Ὁ νῆνος ρίχνει μιά ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ. Ἀντικρῶζει τοὺς δυὸ γίγαντες ἀγκαλιασμένους μὲ τίς πανώριες συντροφισσές τους. Ἀκούει τὰ φιλιὰ καὶ τὰ γλυκὰ τους λόγια.

Κι' ἀμέσως γυρίζει στὴν πარέα του:

— Πᾶμε... Λάθος κάναμε παιδιὰ: Ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού παρᾶξευέται:

— Ἀλλὰ τί εἶναι χρυσό μου; τὸν ρωτᾷ.

— Ἐργαστάσιο... Σοροποποιίας! τῆς ἀποκρίνεται.

Περίεργη ἡ πυγμαία χώνει τὸ κεφάλι τῆς στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Βλέπει τὰ δυὸ ἀγκαλιασμένα ζευγάρια. Καὶ ...ἀφινιάζει, ἡ ἄμοιρη:

Ἀρπάζει μὲ μιά γρήγορη κίνησι τὸν Ποκοπίκο. Τὸν σηκώνει στὴν ἀγκαλιά τῆς. Καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν φυλάῃ μὲ λαχτάρια:

— Μάτς - μούτς! Μάτς - μούτς! Μὲ συγχωρεῖτε κιά-λας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» παρεξηγιέται. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Καὶ καθὼς τὴ σηκώνει γιὰ νὰ τῆς θερίσῃ τὸ κεφάλι, μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Μάγγες, δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν! Αἰωνία σου ἡ μνήμη, καλαμαροχτάποδο!..

Προφθάνει ὁμως ἡ... «μελλοθάνατη». Καὶ μὲ μιά ἀεροδυναμικὴ καρπαζιά ποῦ τοῦ σερβίρει, τὸν κάνει νὰ πάρῃ μερικὲς βόλτες σὰν σδοῦρα....

Ὁ Ποκοπίκο ἀποτραβιέται τρίθοντας τὸν μαρτυρικὸ του σβέρκο. Ἐνῶ, ταυτόχρονα σχεδόν, σκαρώνει στὴν πυγμαία καὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Μὴ μὲ περάσης γιὰ δειλό,
μὴ μὲ περνᾷς γιὰ βλάκα!
Θὰ σ' ἔσφαξα, μωρὴ Χουχού,
μ' ᾗς ὀψεται ἡ..... στράκα!».

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΒΙΒΛΙΑ,
ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΣΑΣ ΥΛΗ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΣΑΣ ΕΙΔΗ
ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΑΓΚΥΡΑ,"
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 523.694
ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
θα κυκλοφορήσῃ σὲ ὁλόκληρῃ τὴν Ἑλλάδα :
ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ καταπληκτικῆς καὶ συναρπαστικῆς περιπέτειες ποῦ ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

—Ἕνας βρυκόλακας αἰχμάλωτος — Τὸ τέρας τῶν τεράτων! — Τρομακτικὰ δόντια ποῦ ἀλέθουν σᾶρκες καὶ κόκκαλα! — Τραγικὸς ἀλληλοσπαραγμὸς! — «Ἀφέντες μου, σῶστε με! Τὸ Μεγάλο Θεριὸν μὲ κυνηγáει!» — Τὸ μακελειὸ τῆς φρίκης! — Μάξ "Ἀρλαν ἐναντίον τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Γκαούρ! — Τὸ «Ἑλληνικὸ αἷμα» θριαμβεύει!

ΚΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ

δὲν πρέπει νὰ μείνουν χωρὶς νὰ διαβάσουν τὸ Τεῦχος —
Θαῦμα ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-ΗΝ	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ	54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ	55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ	56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΠΓΑΝΤΩΝ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694